

Emil BRUMARU

Opera poetică

II

Emil BRUMARU

Emil
BRUMARU

Opera poetică

II

CARTIER ®

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68,
Chișinău, MD2012.

Tel. /fax: 099.2/24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail:
cartiermdl.net

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr.
24, sectorul 2, București.

Tel. /fax: 021/210 80 51. GSM: 0744 30 49 15.

Difuzare:

București: Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2.

Tel. /fax: 021/210 80 51. GSM: 0744 30 49 15.

Chișinău: bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9, sectorul
Ciocana. Tel.: 099.2/34 64 61.

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate
librăriile bune din România
și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții Ciocana, bd. Mircea cel Bătrîn, nr. 9,
Chișinău. Tel.: 34 64 61.

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău.
Tel.: 24 10 00.

Curtea Cărților Cartier, str. 31 August 1989, nr.
74, Chișinău.

Colecția *Poesis* este coordonată de Em. Galaicu-
Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vrtalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Credit fotografic: Gheorghe Erizanu

Design: Victoria Dumitrașcu

Tehnoredactare computerizată: Victoria
Dumitrașcu

Prepress: Editura Cartier

Tipar: Combinatul Poligrafic (nr. 31171)

Ediția I, noiembrie 2003

© Cartier, 2003, pentru prezenta ediție.

Această ediție a apărut în 2003 la Editura
Cartier.

Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sînt
disponibile în limita stocului și a bunului
de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Brumam, Emil,

Opera poetică: în 2 vol. /Emil Brumar. - Ch.:
Cartier, 2003 (Combinatul Poligrafic). -

(Colecția *Poesis*). Voi. 2. — 2003, 260 p., 17 cm.

Tiraj: 1500 exemplare.

ISBN 9975-79-229-4

821.135.1-1

B-85

ISBN 9975-79-233-2

DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT

(1980)

CÎNTEC

* a

În carnea noastră fragedă doar vîntul
Își pune gura moale ca un crin,
Și străvezii doar sufletele vin
Și roua să ne mîngîie veșmîntul.
Pășim uimiți alătura de cerbii
Catifelați, cu gîndurile crude
Și pasul nostru umed îl aude
Numai urechea florilor și-a ierbii.
Dar uneori tristețea ne încearcă
Primejdios, cum miezul unor nuferi
Lopata de pe-o margine de barcă.
O, prospețimea de-a putea să suferi!

GRAMOFON STRICAT ÎNTRE DOUĂ DULAPURI

Superstițios, asemeni vechilor almanahuri,
sufletul meu se
pierdea în presupuneri tot mai fistichii. Așteptam
ziua și ora
menită de zodiate când înneguratul dulap,
ieșindu-și din
calmul lemnului său nobil, va înșfăca definitiv
trupul de carne
trandafirie al Reparatei și-l va închide, pentru
torturi deli-
cioase, în încăperile lui speciale. Acolo ea va
plînge deznă-
dăjduită, își va fringe mâinile și boiul pînă ce eu,
ca un alchimic
făt-frumos din athanor, o voi scoate la lumină și-i
voi acoperi
sînii magici cu sărutări.

Oh, Doamne, -n lumina de toamnă atîmă

O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne, -n lumina de toamnă atîmă

O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Oh, Doamne, -n lumina de toamnă atîmă

O plapumă galbenă-ntinsă pe sîrmă

Intram în dulap ca-ntr-un imperiu. Granițele lui,

abia trecute,
mi se păreau de mult lăsate-n urmă, atît de nou,
de înspăi-
mîntător și totodată de naiv se desfășura peisajul.
Pe pajiștile
necuprinse ale unui sertar greoi (cu mîner
încolăcit nesățios
de pofta viperii ce-și înghițea coada solzoasă de
argint),
rătăceam zile întregi, beat de mireasma
nostalgiilor secrete,
scăldat în lumina verzuie, din ce în ce mai densă,
mai fierbinte,
mai haină a destinului. O rouă clandestină, ușor
lăptoasă-n

miezu-i alterat, îmi umezea, pe furiș, gleznele
subțiri. Întîl-
neam insecte fascinante prin monstruozitatea lor
fragilă, sensi-
bilă la țipătul meu ascuțit ce le încremenea,
străvezii, într-o
catalepsie fosforescentă. Nebănuit de pur, îmi
simțeam trupul
dispersat în particule tandre, polen umil și brun
purtat de
vînt spre ovarul mătăsos al acelei uriașe flori
angiosperme pe
care trebuia s-o fecundez în cel mai tainic spațiu
al dulapului
cu prețul vieții.

* * *

Să azvîrlim poemele în troace
De bulion cu franjurile moi
Și-n dup-amiezi cu muște columbace,
Printre gigante bule de oloi,
Să mursecăm femeilor dulci țîța
Cea prinsă, -n sus să stea, de sfîrc cu ață,
Cu nara dilatată de tărîța
Mărarelor tocate pentru rațe!
Să prețuim în perne șolduri dalbe!
Obraji mai proaspeți are Dumnezeu?
Au roua sau smîntîna sînt mai albe?
Au rostogolul sferei e mai greu?
Și să cîntăm, cît ne mai ține firea,
La orga hidraulică iubirea!

MARȘ

Tăia-vom rima cu toporul
De groasă-i ce-i.
Naivi, audia-vom corul
Grașilor miei.
Vom ajuta melcii la treabă.
Roua din prag
O vom căra, subtili, în roabă
Din lemn de fag.
Și pentru a-i mări misterul,
Cînd cade jos,
O să umflăm cu țeava mărul
Cel unsuros.
Apoi vom scărpinga copacii
Să crească blînd.
Preapofticioși, ugerul vacii
Vom lua mulgînd.
Și astfel, spre-a ne trece veacul,
Din tată-n fiu
Vom coace-n role vechi dovleacul
Portocaliu.

HERMAPHRODITUS

Apoi am fost lăsat să plec în lume
Printre izvoare ce au prund și spume
Și printre fluturi orbi izbind în mine
Aripile lor mari cu țigle fine.
Și într-un lac, către sfârșitul zilei,
S-alunec vrînd în undele ce fac
Bulboane moi de lapte și vanilii,
M-a îndrăgit nimfa aceluia lac.
Și ne-am iubit priviți suav de-o turmă
De june junei, dar am fugit pe urmă
Căci mîngîierea-i mă făcea să sufăr
Ca nufărul de globul altui nufăr.
Atunci ea s-a rugat cu vorbe crude,
Miresmele făcîndu-le s-asude
În izuri iuți și melcii să pocnească,
De-a pururi trupurile să ni se unească!
Și ce mi s-a-ntîmplat nu pot a spune
Nici celor mai nefericite pagini.
Sălbătăciune am rămas, sălbătăciune,
Surîs al fumuriilor paragini.

* * *

Poetul ține lin pe suflet
Podul aprins și beciul umed,
Roua cumplită, focul blînd,
El stoarce fluturii din vînt,
Printre cișmele cu miez roz
Asupra faptului apos
Și lîngă gropi adînci de var
Las-un micuț mărgăritar
Spre a se pierde-apoi de viu
În ceața unui pet trandafiriu...

ELEGIE

Degeaba-mi stau pe clanța de la ușă
Și-mi cîntă porumbeii: ugul-ugul,
Vreau sinilor tăi albi să le simt jugul,
Prinde-mi cu părul viața-n dulci cătușe
Și lasă-mă să-ți scriu umil pe rochii
Și fructe mari să umplu cu lumină
Liturgică. Nu mă izbi cu ochii,
Fii ca-n dulapuri calde o diftină
Pe care, trist, în orele de-amiază
Un înger cu melon o vizitează.

ELOGIUL REPARATEI (I)

Ești proaspătă în dimineața asta
Ca fructele cu pijama de brumă
Pe care melci spumoși își lasă pasta.
Făptura ta aluaturi moi însumă
Crescute bine-n untdelemnuri sfinte
Și-n locuri rușinoase cu smochine.
Sînt sluga blîndă de acum nainte
A celei mai gingașe și mai fine.
Ți-e inema ca inema de ceapă
(Și sînt și cepe ce au două inemi!)
Usturătoare celor ce-o dezbracă
Dar c-o dulceață ce n-o știe nimeni.
Privește farfuriile cu borș,
Mi-e sufletul ca sfecla asta: roș!

BULIONUL

Închis în pieptul sticlelor largi zac.
Ermetic dopuri josnice mă strâng.
Mă ocărăsc sigilii după plac.
Sînt inima ce bate-n raftul sting
Al unui grosolan bufet nătîng
Plin cu scrumbii. Vă par vulgar și-opac.
Injurii fără nici o socoteală.
De-ajuns mi-i un bulbuc mai colorat.
Sînt sufletul tomatelor! Mă scoală
Orgoliul lor din limpedele-mi pat.

ELEGIE

Îngăduie-mi să-ți spun ciupicii lucii
Plini de zambila gleznelor, ucis,
Jartiera cum înconjură năucii
Ciorapi purtați de tine ca-ntr-un vis.
Oh, fusta ta (piu-piu!) scoate-o cu totul!
Dă-mi lingurițe lungi ca să mînînc
Cu grație și-ndurerat compotul
Din peștera castronului adînc.
Și lasă-mi trupul moale să se culce
Alături de al tău. De ce nu vrei
Să mi-l destrami ca pe o cîrpă dulce
De borangic muiată în ulei?

BAGATELA

Diavoli subțiri, din pură încântare,
Degenerați la suflet și copită,
Suflau, spre a ne duce în ispită,
Prin mosorele globuri verzi pe care,
Înfășurate-n lungile lor gene,
Cu sîrme-n sfîrc și coapsele umflate
În moi butuci de umbră, sub lacate,
Fecioarele pluteau trîntite-alene...

ELOGIUL REPARATEI (II)

Ți-s unghiile moi ca pătrunjelul
Crescut la umbră. Florile-n urechi
Îți toarnă praf. Când treci, sfărmi cu pudelul
Protoierii de rouă-n țelini vechi.
Asemeni unui domn fanariot
Pe care-n țara asta l-au pus turcii
Într-un amurg surpat ca moțul curcii
Vreau să te pup amarnic peste tot
Ce mă-nspăimîntă și îmi este drag
Că pînă și Allah de poftă rage.
Cît de frumos te-aplecî între vîzdoage
Cu fustele-nălțate ca un steag!
Și cît de inocenți la toate cele
Ți-s ochii precum unei iepi fidele.

ELEGIE

Mai știi dup-amiaza să-ți bagi
Sub pompe picioarele dragi
Și mâinile albe să-ți culci
Pe burta borcanelor dulci?
Și spune-mi, oh, spune-mi, mai ai
Esența aceea de ceai
Din care-ți plăcea să servești
Motanii sosiți în călești?
Și-acel bulion legendar
Ce viața-mi umplea de fiori,
Clocind lângă ziduri de var:
Beții, strălucire, amor?

ELOGIUL REPARATEI (III)

Ți-i rotunjimea țiței geluită
Și la mijloc cu cafeniu buton,
Și coapsa ta cu fierbințeli de plită
L-ar fierbe pînă și pe Solomon
Pe cercurile ei ca pe-un ibric
Cu lungul său ȗrlui cuprins în aburi.
Ți-i murdăria strînsă în buric
Mai dulce decît mierea cea din faguri.
Și corpul tău didactic ce ne-nvață
Să-i prețuim savantele delicii
Are plăceri într-însul pîn'la greață,
Îndrumă-ne, o, dă-ne vagi indicii
Cum să-ți iubim mai bine carnea plină
De smieură murată în rășină.

POVESTE

Lîng-un șarpe de mătase
S-a oprit o floare verde
Fericită să-i dezmierde
Liniștea primejdioasă.
Dar pufoși de spaimă cerbii
L-au strivit și-ntre izvoare
Singur-a rămas o floare
Peste frăgezimea ierbii.

REPARATA ȘI PIRATA

Reparata și Pirata
Cea chioară de-un sân fac plata
Ieșind din restaurant
Și-angajează-un diamant
Să le plimbe prin oraș
În amurgul pățimaș.
Pirata chioară de-un sân
Vede-un fluture bătrîn
Bînd absint într-o tavernă
Cu-aripanfundată-n pernă
Și șoptește: "Reparata,
Tu ești gata? Eu sînt gata!"
Și-atunci amîndouă intră
În tavernă să cuprindă
Fluturele trist în brațe
Pentru-ntreaga lor viață
Căci, oh, totul, totul, totul
E-un zuluș făcut cu drotul!

ELEGIE

Cum zace icra veche de știucă-n blid umbros
Sau găinațul gîștei de angora în praf,
Sufletul meu netrebnic trîntit cu fața-n jos
E-n pernele topite de-amor ca-ntr-un pilaf.
Căci nu mai pot. Tristețea cu îngerii ei hîzi
Trage pe roată roua, tocește colțul murei;
Oh, unde e candoarea mea dată cu sacîz
Războaiele naive și tragice cu Burii,
Montgolfierii palizi urcînd un cald balon
Din straturi de zambilă în atmosfera sacră,
Butelia de Leyda și chiar de Bulion
Și-acele hălci de carne sălcii de-omidă macră?

DEFĂIMAREA REPARATEI (I)

De mâini și de picioare ți-am prins cu frînghii
groase

Trupul viclean și trîndav de patru strașnici fluturi

Ca să ți-l rupă-n calde bucăți. Stînd pe mătase,

La geam, cu talpa-n lapte și buzele-n vermururi,

Voi admira mari flenduri din fusta ta de stambă,

Canari pletosi cîntîndu-mi cu tril de marmeladă,

Și mestecînd crenguțe voi arunca în ladă

Melci gîtuiți zburdalnic c-un vechi fitil de lampă!

Iar către seară, tandru, voi aduna din iarbă

Sîinii tăi smulși și capul cu părul lung de-un metru

Și coapsele voioase, ștergîndu-le de barbă,

Spe-a le păstra-n borcane cu căptușeli de fetru,

Dovezi pecetluite în saramure fine

Că mi-ai iubit motanul mai mult decît pe mine!

BOCET DE ADULT

În van mă-ndeamnă la păcate
Crini cu petale suflecate
De Îi se vede tot parfumul,
Mi-e tot mai leneș, frate, drumul,
În lămpi fitilul nu mai are pîlp,
Fluturii mei sînt arși de vii la stîlp.
Mă trezesc de dimineată
Înger condamnat la viață
Și mă seacă, frate, seacă
Tot ce trece și-o să treacă:
Dulcele tren de persoane
Cu coconi și cu cocoane
Mirosind la geamuri zarea
Pîn-i-apucă disperarea.
Și mă doare, frate, doare
Tot ce stă pe policioare:
Praful cu grumaz de rază,
Roua de după amiază,
Aerul din sticlă, moale,
Amintirea dumitale...

DEFĂIMAREA REPARATEI (II)

Chivernisită țăță, dacă-ți pup
Laba piciorului sau laba mînii,
Nu te-nșela. Au un știi că stăpînii
Din mult plictis din cinste se-nterup
Și milogind își terfelesc ei crinul
Ce pe blazon mereu stăruie pur?
Cum crezi că unui Domn tu poți Destinul
Să i-l înghiți cu lacomii tăi nuri,
Cățuie dătătoare de miasme,
Tu care faci și dintr-un fruct bordel
Și născopești iubiri tot mai altfel
Pîn'ce plămînii ți se-neacă-n astme?
La tine vin ca la un Antihrist
Și-apoi promulg bule de aur, trist!

ELEGIE.

Risipit îmi e destinul,
Luat de vînt ca fluturii,
Lacom își apasă crinul
Gura lui pe-a ciuturei.
Nici un înger nu-mi mai ține
În spinare sufletul.
Duce-m-aș pe cărări line
Dar mi-e pieptul nesătul,
În lumina dureroasă,
De-un perete alb de casă;
Să-i mîngîi și să-i răsfăț,
Ca o pacinică omidă,
Varul, pîn' la cărămidă,
Oh, cu carnea mea de preț!

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Trebuie bine-nțeleș anotimpul:
Miresmele sînt pentru morți.
Trebuie bine-nțeleș anotimpul
Prin care nările,
Ca pe un suflet ucis,
Ți le porți.

DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT

Mult timp Julien Ospitalierul (pe atunci logodit în taină cu ștampila Adelfina) și-a ținut hainele, o cămașă și un pantalon de doc, pentru a le păstra prospețimea și sfințenia galantă a răcorii în țesuturi, într-o fîntînă din fundul grădinii sale sferice. (Nu-și construisese încă fîntîna din sufragerie, în care s-a și coborât definitiv apoi.) De la o vreme, obosindu-l trambalarea rituală a veșmintelor, în fiecare dimineață și seară, cu ajutorul ciuturii, și incomodîndu-l faptul că toți știau cînd se dezbracă (îngerii își luaseră obiceiul de-a vesti, prin sfișietoare tangouri cu figuri, executate în verandă, momentul în care J.O. Desfăcea din cheutoarea mîhnită a gulerului cămășii primul nasture, cel capital!), de la o vreme, deci, se gîndi să-și cumpere un dulap. Și l-a adus în casă într-o după-amiază

incertă de aprilie,
cu cerul plisat fin și burlanele înfundate de
melancolie, victo-
rios dar istovit de efortul încărcării și descărcării
din caleașca
pusă la dispoziție de prietenul său, detectivul
Arthur, aceeași
caleașcă în care, peste câțiva ani, proprietarul ei
tandru și trist
și-a plimbat iubita ideală pe coclauri, iar peste alt
șir de ani,
J.O. (detectivul Arthur nu mai era) a transformat-
o în poștalion
de bulion. Zgîrieturile cîrlionțate în formă de R,
scrise de dulap
pe panourile pudrate ale caleștii, au vădit în mod
briliant clar-
viziunea lui erotică; știa deja cum se va numi
tulburătoarea
femeie, cea cu trei sîni mistici și două suspine
laice: Reparata!
Băgîndu-l în casă, așezîndu-l tainic într-un colț
ferit de deban-
dada lentă a melcilor, măgulindu-l cu
mănunchiuri de piede-
cuțe și bile rostogolite printre labele-i cafenii,
grija majoră a
lui J.O. A fost să-și domine dulapul îmblînzindu-l.

Fiindcă, de

ce n-am mărturisit-o de la bun început: din lemn
tare, aspru,
sălbatic, cu fibre vijelioase și noduri hipnotice,
dulapul era
de-o bestialitatea zvăpăiată. Murseca hainele
îmbătat de
foșnete, rupea curelele ca pe șopîrle, în căutarea
unui sînge
rece și vîscos, sfărma nasturii cu plăcerea
diabolică, mereu
crescîndă, a desființării sidefului. Broaștele ușilor
scoteau
răgete minuscule, dar feroce; la apropierea
mîinilor țîțînele
visau, fremătînd, să zdrobească pătimaș, ca într-
un delir os-
teologic: falange, falangete, falanguțe!; muchii
ascuțite tînjeau
după fruntea lui bombată. J.O. Își dădu imediat
seama că
numai biciuindu-l în fiecă zi, cîteva ore,
sistematic, pe dinafară
și pe dinăuntru, ar reuși să-l supună, să-l facă să
simtă umilința
(sau bucuria) capitulării, intimitatea generoasă a
hainelor
umane. Dar, în marea lui blîndețe, nu putea

proceda astfel,
Își consultă prietenul. Detectivul Arthur — tocmai
punea la
punct schițele unei uriașe portocale cu zbatuiri —
sugeră întâi
o metodă perfidă de moleșire și viciere a
încarnatului vînjos
prin înlocuirea cuielor de oțel cu cuișoare, lucru
dovedit prac-
tic imposibil datorită timidității lui J.O., el însuși
vulnerabil
la mirodennii; pe urmă îl sfătui să se autoflageleze,
îngenun-
chind în fața mobilei neînduplecate și
monstruoase și cravaf
șîndu-și umerii goi, către amurg, cu parfumuri
dezgustătoare.
După șase luni de chinuri (nările lui J.O. Se
dilataseră enorm
din cauza penitenței pestilențiale, iar pielea-i
înflorise corole
crude, pline c-un lichid verzui, al disperării),
dulapul, impre-
sionat de suferința ce i se prezenta zilnic (cel
puțin așa au
crezut ei), s-a hotărît să accepte cămașa și
pantaloniul de doc
În interiorul sumbru cîndva, acum parcă

îmbujorat de-o rouă

Îmbietoare. Cam tot atunci a apărut și Reparata:
cei trei sîni

mistici răspîndeau o lumină de dinainte de potop,
suspinele

ei laice lichefiau cristale! însă nici J.O., nici
prietenul său, detec-
tivul Arthur, n-au bănuit adevăratul motiv al
domesticirii.

J.O., fericit că-și menține îmbrăcămintea intactă,
nemaifiind

obligat să poarte mănuși de șmirghel contra
țîținilor ce deve-
niseră moi și muzicale, nici nimbul greoi, prea
călduros, ce-i
protejase fruntea de muchii, trăind din ce în ce
mai absorbit
În studiul dureros al balanțelor mei if ere, n-a
aflat niciodată
nimic. Detectivul Arthur a auzit, dar mult mai
tîrziu, abia după
ce dispăruse în vechiul său Ford pe întinsele
domenii ale rezer-
vației naturale de înger, din chiar lira îngerului
Emil Brumaru,
despre pasiunea adîncă și mistuitoare pe care
dulapul a făcut-
o pentru Reparata din clipa bleu-jandarm în care
dînsa, fără
să-i pese de consecințe, și-a agățat indiferentă, de
un mîner
de-al lui, calzi încă, transpirați ușor de-o fugă
grațioasă prin
ierburile lungi ale deziluziei, ciorapii de mătase
țiuitoare. Au
urmat, povestea îngerul Emil Brumaru celui care
nu mai era
decît o fermecătoare amintire vesperală a lui J.O.,

au urmat
spunea el surîzînd lilial, într-o veşnică irizare a
sufletului, au
urmat repetă iar, incantatoriu: levitații
dezordonate, mînjirea
celor trei sîni mistici cu dulceață, dezbrăcarea
înduioșată a
Reparatei, prăbușirea ireversibilă a dulapului din
regnul veg-
etal în cel animal...
F * ' i * j v

RUINA UNUI SAMOVAR

(1983)

CÎNTEC NAIIV

Îți dau un strugur galben să mînînci.
Acopere-l cu palma. El transpare
Prin degetele cu falange clare,
Prin carnea lor cu unghii mari și-adînci.
Ci vorbele izbite în oglindă
Se vor întoarce, ele înseși strugur,
Ciorchine clătinat, rouă timidă
Pe care ți-o arunc. Și-o să mă bucur
Că pot sclipi pe-alămi mai inspirate
Ca aurul, căci le-au atins lin rochi
Cu papagali feerici și palate
La poalele-n dantele ce-mi iau ochii.

* * *

Mi-e sufletul împins de rouă
În groapa unui crin adânc.
Mă țin cu mâinile-amîndouă
De marginile lui și plîng.
Nu vreau miresmele să-mi umple
Gura cu fluturi, nici lumini
Să mă îmbrace-n raze scumpe
Cu nasturi ticălos de fini.
Ci îmi doresc o portocală
Mare și grea (oh, pe-ntuneric!)
Ca să mă joc în pielea goală
Cu trupu-i copilin și sferic.

ELEGIE

Vai, nu mai porți corespondență cu scaieții,
Vrafuri întregi de flori stau nedeschise,
Începi să rupi naive recipise,
Mari fluturi iscăliți ai dimineții.
De-atîta vreme n-ai mai înnoit
Abonamentul tău pentru PATLAGINI,
Săptămînale moi la pipăit
Cu roua tipărită-adînc în pagini.
N-ai mai citit miresme-mpăturite
Și-nnobilate de parafa fină
A micilor melci principii de grădină:
"Turnirul are loc între răchite."
Nu mai cunoști emoțiile rare,
Fragranța țiplei, țipătu-i subțire
Cînd sfîșiai în coarda suplei lire
Pachete străvezii pline cu soare.

RUGĂCIUNE

Dă-mi rană grea și dulce-n piept
Și-n așternut femeie-amară,
Poate c-așa o să-mi deștept,
Blînd, cîntecul de-odinioară
Spre care-n zori de zi mă-ndrept
Ci nù-l găsesc în nici o seară.
Și-apropie-mi cu mîna ta,
Prinsă-n lumina de amiază,
Un crin curgînd ca o cișmea,
Pune-mi, viclean și crud, de pază
Îngeri frumoși ce pe saltea
Fac dragoste c-o lină groază.
Și lasă-mă să jinduiesc,
Să-mi umplu inima cu-afaceri
Murdare-n rouă, nefiresc,
În moi închideri și desfaceri.
Căci nimănui nu-i trebuiesc
Cuvintele ce mi le maceri.

BOCET DE ADULT

În gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.
Și-aș mai sta și n-aș mai sta
Să beau apă la cișmea
C-un acar alătura.
C-am crezut, la început,
Cît marfarele-au trecut,
Că nici nu mai sînt adult.
Ci-n gară la Merișani
Cad castane din castani
Și am patruzeci de ani.

CHIUITURĂ

Leliță,
Paraleliță,
Astăzi o să-mi pun la punct
Archebuza cu rotiță
Și-o să-ți scriu defunct.
Căci cred c-a sosit momentul
Dulcei dup-amieze
Să-ți tai părul cu patentul
Ca să nu mă curenteze.
Și să-ți pup
Cu gura tenul
Și cu sufletul sutienul
Pe care-o să-l rup!

SCRISOARE

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femeii cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mîna leneșă din minte,
Femeii cu sîni licențioși
Umghiați de-un înger pneumatic
Pîn' la absurd în plușuri roș,
Femeii ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim
Fără speranțe, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiașele cu spirt.
O, Leonid Dimov, e seară
Și eu beau singur într-un birt.
(1968)

NUMĂRĂTOARE PENTRU

PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

elefantul

' dă

din

trompă

strada

gării

dă

din

pompă

avionul

dă

din

bombă

Însă

nimeni

nu

sucombă

DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ

De-aș avea o sumă fabuloasă
Mi-aș lua o mie de călești
Înhămînd, la fiecare, șase
Dragi femei cu sîni dumnezeiești
Și-aș porni bezmetic la plimbare
Hătuind voios coapsele mari
Șfichiuite, ca din întîmplare,
Cu biciușca-mi fină de mărar.
Și-aș umbla prin burguri mai tot anul
Ca să-mi vadă lumea echipajul,
Iar pe capră, -n spate, blond, motanul
Mi-ar păzi onoarea și bagajul
C-un rubin în dinți și trei pistoale
Doldora de gloanțe la centură.
Și cînd, înspumate, albe, goale,
Ele, mestecînd zăbala-n gură,
Ar izbi nervoase cu piciorul,
Lin oprit alături de fîntînă
Eu le-aș adăpa cu binișorul
Și le-aș da să pape melci din mînă,
Și le-aș pune oje moi pe unghii
Și în coame tragic centrifuge

Izuri iuti ce-ar răscoli rărunchii
Gloatei desmătate care muge.
Și-aș pleca din nou cu spița roasă
De zefiri prin vechile povești.
De-aș avea o sumă fabuloasă
Mi-aș lua o mie de călești!

DRAGOSTE NEMĂRTURISITĂ

Eu miercuri iar am fost la farmacie.
Era o farmacistă
Sensibilă, pedantă, tristă.
Și m-am rugat timid să-mi facă bon.
Ea l-a făcut cu chimic și-a oftat,
Ea a oftat așa, nemotivat;
Și doar făcea cu chimicul un bon!
Și am tușit încet și-am zis pardon...
Eu miercuri iar mă duc la farmacie.

SONET

Ți-am pus piper pisat în așternuturi
Ca să tresari uimită când te culci
Din pat și pijamalele să-ți scuturi
Cu patimă, dorind doar lucruri dulci!
Atunci o să-ți aduc din vechi ținuturi
Mari cozonaci pe care-o să te urci
Gălăgioasă, nuci de zece puduri,
Aluaturi franțuzești, faimoase bulei.
Compoturi limpezi o să-ți tom în ceașcă,
Creme de zahăr ars o să despici
Subtil, lîngă caise-aproape flească,
Pîn'ce sătui de liricul picnic
O s-alungăm motanii din verandă
Ca să dansăm cea mai naivă allemandă...

CÎNTEC NAIIV

Nu crini, ci viperi porți în gură!
Pletele-ți zbîmîie în vînt
A raiuri smulse din scriptură
Și-a iederă ucisă blînd,
Nepotolita mea puștoaică,
Tu ce mă chemi să te sărut,
Nebună ca o balalaică-n
Permisia unui recrut,
Pe sînii îndopați în silă
Cu zahăr. Ca pe poze-n bîlci
De ne vom giugiuli, ai milă
De un bătrîn motan cu gîlci!

SFAT

Nu mai bate cu degetu-n arbori.

Cine știe ce duh te aude.

Scufundată-n tulpina lui caldă,

Te-ar cuprinde cu bratele-i crude.

M-ai uita. N-aș putea nici măcar

Pumnul mic ca pe-un fruct să ți-l mușc

Pofticios dintre frunzele vii.

Fii cuminte. E-n tine un suflet

Jucăuș ca în mingi și copii.

SCRISOARE

Lui Florin Mugur

Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi.
De ce nu vrei prin roua rece
Să fim zburdalnici și nababi,
Poeți în corn de vânătoare
Sunînd, cu pantalon bufant;
Îndrăgostiți pîn' la-mbătare
De T urturica-Diamant,
Să strîngem bale de la vacă
În păhărele de lichior;
Mi-e sufletu-n amurg o troacă
În care foi de varză mor
Și vin motani să beie apă
Și-s fluturi putreziți pe fund;
O, ce n-aș da din nou să-nceapă
În noi copilăria, blînd,
Ca-n fructe moi să ni se-nnece
Tristețea și s-ajungem bravi.
Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi...

BOCET DE ADULT

Surioară, surioară,
Face-m-aş o birjă clară
De surîsuri dulci de fante,
Cu perdelele bufante,
Trasă-n praf pe două mure
Să te port tot în murmure
Pe la chioşcuri şi cişmele,
Trîntită pe canapele
Ca să-ţi speli trupul de jele.
Şi mai face-m-aş garoafă
De pus noaptea-n şip cu apă
Ca să n-ai vise de scroafă.
Şi placă de bulion
Să-mi ascuţi la patefon
Sufletul ca pe-un boston,
De din zori şi pînă-n seară,
Surioară, surioară...

BALADĂ

Eram la mare, tebeciști,
Atît de grași, atît de triști
Și stam la bar, nebînd, fumînd,
În pielea albă tatuînd
Durerile și-apoi plîngînd:
De ce exist, de ce exiști?
Femeile cu șoldul gol
Și suflețelul de nămol
Treceau încet, zîmbeau adînc,
Aveau poșetă de oblînc
Și-n fiecare mîn-un tînc
Făcut după un blînd viol.
Tocuri ojate la pantofi,
Sîni mari ce-ar fi plăcut la grofi,
Talii bătute lin de vînt
Priveam, oftam făr-un cuvînt.
Cît de ciudat că ești, că sînt
În piept cu-același rumen of.
Și tot mai tragic surîdeam
Și stam la bar, nu beam, fumam
Țigări străine, lungi, subțiri.
O, preventorii, amintiri!
De ce mă mir, de ce te miri
Că fluturii trag roua-n ham?

CHIUITURĂ

Cînd treci prin oraş ca
Zînele prin ceaţă,
— Pupa-ţi-aş caleaşa
— Pe roata din faţă —
Sufletul din mine
Iese-n straie fine
Şi-o ia după tine
Pe uliţe pline,
Cu ochii cît ceaşa
Şi fluturi pe coate,
— Pupa-ţi-aş caleaşa
— Pe roata din spate.

CÎNTEC NAIIV

Iubita mea îmi poartă scrisorile-ntre sîni
Și e nebună de legat cu funii groase
Și de adus pe-ascuns la mine-acasă
Și de ținut în șir cinci săptămîni.
Zic unii că-i prea mică și nu știe
Cum face roua fluturii să moară,
Cît puf există într-o pădăie,
De unde-și iau motanii scorțișoară.
Dar asta n-are nici o importanță!
Oh, ea nu contenește să mă cheme,
Netrebnică, în fiecă vacanță,
Cu chica spumegînd de dulci blesteme!
Și îmi trimite-un milion de poze
Lascive și dilii pîn' la ruină
De-mi vine să sparg melci și să rup roze
Căci — Doamne-Dumnezeule! — i virgină.

CÎNTEC DE PIRAT

Piratul ce n-avea o mînă
Iubea în taină o balenă
Dar delicat și plin de jenă
Bea whisky cu cealaltă mînă.
Atunci o vampă fără-un sân,
Fiindu-i foarte veche-amică
Și pe balene purtind pică,
Îi arătă, dur, cellalt sân.
Și-astfel piratul fără-o mînă,
Oh, vampei ce n-avea un sân,
Îi prinse cu cealaltă mînă,
Sub vela trincă, cellalt sân.

CÎNTEC NAIIV

Bătut de whisky și de vînt
Ieri am umblat prin tîrg desculț.
Era-n amurg și îngerî mulți
M-au răsfățat ca pe un sfînt.
Zefirul este odios
Pe lîngă pasul tău velin,
Mi-a spus din ei cel mai frumos,
Tu-acuma crezi că mergi pe jos
Însă plutești precum Hristos
Tras de o lebădă și-un crin.
Un fluture-ți atîmă greu
Și fraged ca un bolovan.
C-o frînghioară unsă-n seu,
De glezna ta legat, mereu
Îl vei purta, bine sau rău,
Zbătîndu-se în praful van.
Folia rochiilor subțiri
Să nu te sperie nicicînd.
Există-n floarea ce-o respiri
Parfum mai plin de presimțiri
Decît un șold pentru iubiri
Făcut de ceruri pe pămînt?

Bătut de whisky și de vînt
Am străbătut ieri străzi întregi
Descult, și-oricît ai vrea s-o dregi,
Iubito, -n văzul lumii-ntregi
Am început, naiv, să cînt.

BALADĂ

Am studiat jurisprudența și cadastrul,
Dar luminozitatea mea de june astru
Fu repede întunecată de femei
Într-un oraș pierdut în nordul Angliei.
Și de atunci străbat oceane-n spume
Bînd catifele, mestecînd lungi gume
Și trimetînd, senin, din naufragii
Îngeri cifrați în sticle drept mesagii.
Iar uneori, cînd valul bate-alene,
Rad cu cuțitul solzii la sirene
Într-un lighean, spre-a fi mai pătimăse,
Și-apoi le bag în butoiașe.

BOCET DE ADULT

Călină, Călină,
Pomușoară fragă,
La mine-n grădină
Tristetatea-i pribeagă.
Melcul nu mai are
Coame
Să răstoarne
Crinul din picioare
Lîng-un șold de carne.
Roua nu mai știe,
Călină, Călină,
Să-mi stea-n farfurie
Doldora și fină.
Și-mi dă ghes urîtul;
Cine-o să-mi desprindă
Din funie gîtul
Atîmat de-o grindă?

CÎNTEC NAIIV

Te-ai răsturnat în clime dulci
Pe cărțile de geografie
În atmosferă-s nori naivi,
Din soluri soarele învie
Și ca să se reverse-n tine
Cruzi afluenți te urmăresc.
Cînd vin, ascunzi rîzînd la spate
Sub rochii globul pămîntesc.

CHIUITURĂ

Vino, Tami, -umflată-n blugi,
Pe suflet să mi te culci!
Căci mi-e sufletul divan
Din cele cu arcuri fine,
De-abia-ți ține
Trupul dulce și avan:
Coapsele
Întoarsele
De-ți pocnesc lin capsele
Și se rup fermoarele
Cînd ți-ndoi picioarele,
Și sînii
Dînd ca hapsânii
Buzna-n toiul săptămînii
Peste mine,
Din bluziță.
Vino, c-o să-ți fie bine
Ca-ntr-o miere de albine,
Leliță...

EPIGRAMĂ

O, melancolia
Acelor zile:
Palidul scaun Vasile
Iubea pe masa Maria!
Și-n ce bulion
Își îneca infidela
Strecurătoare Angela
Amorul ei pentru ligheanul Napoleon!
Iar sticla Dumitru
Satisfăcea
Tristețea-i de-un litru
C-o patimă grea.
Astfel, întrucât,
Își băga către seară
O sforicică pe gît
Nemaiscoțînd-o-n-afară...

CÎNTEC NAIIV

Iubito, hai să mîncăm cretă,
Să bem sticlute cu cerneală,
Să fim din nou elevii leneși
Din catalogul de la școală.
Ne-am face temele pe mîine
Și hărțile la geografie
Cu sufletele-n munți și-n ape
Fără ca nimeni să ne știe.
Iar la sfîrșitul săptămînii,
Neascultați, uitînd de toate,
Mi-ai arăta, oh, Doamne, sîinii
În magazii dărăpănate!

ELEGIE

Caleaşca-mi produce vertij,
În ceşti de cafea văd ruine,
Paingii cu ghearele fine
Pe care-i purtam drept rubine
La deget acuma-i neglij.
Cu fluturii pînă târziu
Alaltăieri tîmplă la tîmplă
Mai stam. Azi mi-e inima tîmpă
Şi, iată!, chiar iapa cea scumpă
În şolduri mi-o dau pe-un rachiu.
Să-mi iau un motan psihopomp
Ce-alene lingîndu-şi lin nimbul,
Nu eu în zgărduţa lui plimbu-l,
Ci el să mă treacă în schimbul
Pîrjoalelor, ca să sucomb?
Niet! Sigur că iar o să port
La-ngustul rever gură arsă
De nimfă, din coapse întoarsă
Spre-a-mi rîde în faţă. Oh, dar să
Strivim sîinii ei ca pe-un tort!

NUMĂRĂTOARE PENTRU

PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

orișice

se

poate

bea

am

băut

ieri.

o

perdea

vișinie

și-o

traversă

tolănită

pe

sub

trenuri

tandă

moale

Și

perversă

CÎNTEC NAIIV

Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea
Și sufletul plin de rîntaș.
Femeile, ele, oh da!,
Ne-arată pe cerul sublim
Un mult mai eroic destin.
Noi însă, prea leneși, iubim
Adînc doar picioare de scrin
Și-apoi ne culcăm în talaș
De crini geluiți spre-a visa.
Noi sîntem motanii cei grași
Cu vechi magazii în lulea.

LAMPĂ

Lampă cu picioru-nalt,
Cin-te-a așezat pe-asfalt
Ziua în amiaza mare
Și-a aprins
C-un chibrit lins
Roua fitilașului
De te vezi pînă-n cellalt
Capăt al orașului?
Lua-te-aș lua la mine-acasă
Să te sui zveltă pe masă,
Nu culcată ci-n picioare
Ca să nu se verse gazul,
Să-ți pup glezna și obrazul
Luminos,
Din sticlă tare,
Pînă-n șold flacăra-ți moare
Cu miros...

VIAȚA, MĂRIREA ȘI DECĂDEREA

BUL-BUKUIUI DANTELAT

În rouă unui blond havuz
Trăia un pește mult ursuz
Și păduchios și slab de-auz
Ce-și număra mia de scuți
Din puna pînă la refuz
În roua blondului havuz.
Ci într-o zi, la crepuscul,
Sosi o morsă ca un sul,
La cărți doar chintă și doar ful,
Ea inventase-un mare Bul-
Buk Dantelat pe care nu-l
Ceda decît la crepuscul.
Dar, precum scrie și-n Balzac:
„Vai de picioare cînd nu-i mac”.
Căci peștișorul cel posac
Bul-Bukul Dantelat c-un ac
Îl mîngîie și-acesta: „Pac!”
(După cum scrie și-n Balzac).
De-atunci prin lume, morsa tristă,
Cu lungi mânuși, plînge-n batistă
Trecuta-i viață de artistă
Ștergînd cu oja de pe listă
Bul-Bukul ce nu mai există,

Îndantelat, prin lumea tristă...

CÎNTEC NAIIV

Iubirea noastră este cu păcat.
OJh, toată ziua stăm trîntiți în pat
Ca într-un rai adînc și afînat.
Veșmintele pe trupul tău boghet
Nu ti le pui, ci numai în sipet
Le ții, pe șolduri mîngîiată-ncet.
Papucii de-i încalți, cu chiu, cu vai,
Faci doar un pas și te oprește-un pai
Căci iar te-așezi, sufletu-n cești să-mi dai...

SONET

E ora când ciorapu-i mai întins,
Mai leneș, mai ucis de jartieră,
Când, indulgentă cu-acel straniu ins
Ce-n vechi veston de catifea disperă,
Îl lași, scoțându-ți rochia-nadins,
Să te privească trist din șifonieră
Pînă ce-l simți de crize mov cuprins
Și-atunci îl chemi, calină și lejeră,
La marele dineu, cu coapse goale,
Spre a-i servi rîzînd pricomigdale,
Salături de-ananas și moi languste.
Iar el, avînd lavaliera-n sosuri
Și cu un tirbușon trăgînd din osuri
Măduva roz, sîinii va vrea să-ți guste!

CÎNTEC NAIV

Degeaba scrisori cu reproșuri
Îți scriu pentru suflet și trup
Cînd fustele tale în cloșuri
Au trîntori fugiți de la stup
Și cînd doar serafii-s de vină
Că sînii ți-i umflă c-un pai,
Iubito topită-n lumină
Precum o biserică-n ceai.

ELOGIU

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cel greu și alb ca un nămete,
Scos de sub rochii pe-ndelete
Și tăvălit pe largi divane
Ca-n basmele aliotmane.
De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cum să-i gust tainica dulceață,
Cînd o să-l iau, pios, în brațe,
Iluminat, ca pe-o icoană,
Spre-a-mi mîntui viața-mi vană.
De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Lin răsfoind și monoton:
Baudelaire, Verlaine, Lautréamont,
Rimbaud, Nouveau, Apollinaire;
Ei n-au văut ce tu-mi oferi!
De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
În casa noastră de chirpice
Din balige de pitulice
Blînd frămîntate-n brume groase
De-un serafim cu-aripi stufoase.

De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Cărînd senin găleți cu apă
Din care căni adînci se-adapă,
Băgînd surcele sfinte-n plită
Linse de flăcări ce excită.
De dimineață pînă seara
Visez la șoldul tău, Tamara,
Precum elevul profesoara
Și-o-nchipuie-n vacanțe, vara,
De dimineață pînă seara...

SCRISOARE

Lui Nichita Stănescu

Oh, Nichita, oh, Nichita
Mă apucă Infinita
Cu o mână lungă, tristă
Care nici nu mai există...
Cotcodac de prună rece,
Emil stă, Femeie trece
Fleașcă prin bufetul Zimbrul.
(I-aș lipi acestei moapse
Pupăcioase, ca pe-un timbru,
Sufletul meu cald pe coapse!)
Doamne, ce duioase țurțuri!
Mi se face mintea țurțuri
De lumină țiuită,
Țurțuri-Țari topiți pe plită...
Oh, Nichita, oh, Nichita
Mă apucă Infinita
Cu o mână lungă, tristă
Care nici nu mai există...

POLICIER

Plantă mică și păroasă,
Am în mine o angoasă
De parc-aș fi urmărit
De un ucigaș plătit
Să mă-mpuște
(După-masă, pe la șase,
Cînd tipi deghizați în pluș te
Duc spre, lin,
Zăcătorile de crin)
C-un glonț, în plin univers,
El venind din sens invers
În treni bleu și ochelari
Stacojii,
Pe o ploaie foarte fină
Și-un pistol d-ăl cu surdină
Ce trage prin buzunar
De cazi lat pe trotuar
Și cred tofi că „dom’le, -i beat”,
„Hai să ne-adunăm, copii!”,
Tu fiind decedat...

SONET

Azi vom pleca spre fericire
Cu diligența de Lyon!
Vom lua cu noi cinci elixire
De-amor, motanul din blazon
Și un prosop ca să ne ștergem
De-amurguri fața când ne-oprim.
Oh, și-o să mergem, și-o să mergem
Pe drumuri vechi cu praf intim,
Rupți de-amintiri, spuziți de rouă,
Roțile-n spume, caii-n unt,
La bor c-o pană de struț nouă
Și-n suflet nimiciți mărunț,
Purtînd iubirii roz esența,
Pîn'la Lyon cu diligența.

CÎNTEC NAIIV

Tu ești o iapă efemeră,
Eu sînt un crin umflat de vînt,
Parfumul meu prelung disperă
Peste această calmă sferă
Din rouă, aer și pămînt.
Petala-i cărămidă veche
De grajduri tandre și pustii.
Cu nări adînci și-ntr-o ureche
Sub coama ta fără pereche
Vai, niciodată n-o să vii.
Ci voi rămîne veșnic moale
În spatele unei amiezi
Cînd melcii fac bule papale.
Pe tine, de la bot la șale,
Fluturii sta-vor în grămezi...

BALADĂ

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit ca zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cad, șase-nouă, între sînii
Ce-i tin pios în palma mîinii
Și le sărut țuguiul sfînt.
Nu-i fluture să îmi despoaie
De rouă sufletul, nici ploaie,
Pungi pline cu parfum solid
Să îmi dizolve, în ibrice
Electrice și inamice,
Iubirea ce în ele-o-nchid.
Pieptarul tăbăcit cu ambră
Mă apără de viața tandră.
Citesc, spre-a nu muri, Villon.
Căpșuna-mi lecuiește guta
Și te ador în absoluta
Pîlnie grea de gramofon,
Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit ca zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cînd, șase-nouă, între sînii
Ce-i țin pios în palma mîinii,
Cad și le pup țuguiul sfînt.

CHIUITURĂ

Mi-am pus rouă la rever,
Pantaloni de ofițer
Cu vipușcă
Bleu ce mușcă
Sufletul de muierușcă,
Și șapca
De fluturi dulci
Luați cu hapca
De pe blugi
Cu prispă, de văduvă
Curentată-n măduvă
Lîngă putina de varză,
Arz-o visu-n somn s-o arză!,
Și ciorapii din pielită
De uger de bivoliță:
Purtătoru-i gingaș-criță.
Căci eu sînt serafu-n care
Tristețea a prins lin floare,
Cine o miroase-o dată
Moare
Crăcănată!

SCRISOARE

Lui Radu Petrescu

În fundul acelei provincii
jucam pînă-n zori biliard
cu marele-artist Leonard
0 da Vinci.

Pe urmă, tablouri vivante
făceam, printre fluturi, lejer,
cu palidul Alighier

1 Dante.

Și-n cești distilam sîni mai rari ca
IDEE A (ce risc îngeresc!)
alături de tristul Francisc
o Petrarca.

BALADA PIRATULUI NEGRU

Îmi era la haină gaica
De argint și beam vîrtos
Numai romuri de Jamaica
Din sticle cu gîtul gros.
Căci eram Piratul Negru,
Făr-un ochi și făr-o mînă,
Dar cu sufletul integru,
Necotrobăit de rimă.
Cel vestit de orologii
Prin bățai adînci de pleoape,
De cădeau din bărci toți dogii
La Veneția, pe ape.
Precum Kidd, setos de sînge
Și comori, pe mări în spume,
C-o ghiulea putînd infringe
Orșice ambarcațiune.
Și ne-nvins decît de sînii
Mamei Vampe de pe-un bric,
Rozbombați deasupra cîrmii,
În Oceanul Pacific!

NUMĂRĂTOARE PENTRU**PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI**

fluturele

de

dulap

cu

parfum

de

crin

În

cap

zboară

peste

O

femeie

ce

capotul

Și-l

descheie

ca

să

I

se

vadă
țîța
cu
ochi
mari

se
uită
mîța

CORESPONDENȚĂ

Ne vom trimite plicuri din ce în ce mai mari,
La început cît numai o petală,
Apoi cît frunza crudului arțar,
Pe urmă, oh, cît tine-n pielea goală!
Poștașii vor înnebuni pe rînd
De ce li se întîmplă seara-n tolbe
Cînd timbrele-s în flăcări și cîntînd
Scrisorile-și spun dulci-ni-le vorbe.
Dar nici c-o să ne pese, ci mereu
O să ne scriem alintat și proaspăt
Pînă ce-n mila-i, bunul Dumnezeu
Se va-ndura, iubito, să-ți fiu oaspăt!

CÎNTEC NAIIV

De sub o fragedă batistă
Un mosorel cu ață tristă
A murmurat fragil și bleau:
"Ce mai încoace și-ncolo,
Viața este dată s-o
Trăim ca-n parcuri de Watteau!"

SONET

C-un dedite! în vârful gheții și
Cravata-namorată de-o șopîrlă,
Prin bura dimineții voi veni
Sîinii naivi să ți-i trezesc c-o sfîrlă
Din chichineața lor de organdi
Ca-n viață plini de zel să se azvîrlă
Și să-i apăs cu degetul: bi-bi!!,
În timp ce printre ei, oh, Doamne, gîrlă
Vor curge sărutările în jos
Făcînd bulboane lîi lîngă buric;
Și-atunci, deodată palid și sfios,
Voi scoate-un flutur cald din buzunar
Și-acolo unde el va sta un pic
Vom trage linioară de hotar...

CÎNTEC NAIIV

Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai
Și-avem la manșete buton
Obraznic de rouă corai
Și mari pălării cu aripi
Plutind ba pe flori, ba pe cap.
Noi sîntem nostalgicii tipi
Tînjind lîngă porți de dulap
De unde ne-așteaptă-n balcon
Moi cărnuri frumoase dar, vai!,
Noi bem plictisiți vitrion
Și crude infuzii de ceai.

NUMĂRĂTOARE PENTRU

PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

nimfa

Și

cu

faunul

vor

să-ți

fure

scaunul

faunul

Și

nimfa

vor

să-ți

sugă

limfa

bum

bum

și-o

sticluță

cu

parfum

BOCET DE ADULT

Duce-m-aş, tot duce-m-aş
Să pasc troscot pe imaş
Cu boii şi vacile
Că-mi pierdui noroacele
Şi nu pot să-mi mai mîngîi,
C-un flutur la căpătîi,
Sufletul dintîi.
Nici mai am motan la scară
În livrea gri de nucşoară,
Nici găleată la fîntînă
Ce prindea în zori smîntînă
De rouă, la îndemînă,
Nici gard proaspăt, nici portiţă
Să-mi facă din clanţă fiţe
Fel de fel
Cu clinchet de clopoţel.
De aceea plîng şi-ţi spun
(Căţăra-m-aş în căpşun!):
Copilă cu blugişori,
Vino-n drum
Să te sugrum
De talie ca pe flori
Şi dă-mi gura
Şi dă-mi totul

Ca faimoasa Nastasie,
Precum scrie
Dostoievski-n „Idiotul”!

SONET

Mi-am cheltuit pitacii de-a valma pe sonete
Cum fluturii-și dau praful aripilor pe mâini
Nevrednice. Ajunge! Sufletul meu, ți-e sete
Din nou roua-n tăpșane de lobodă să-ngîni?
Îți place iarăși bruma topită-ncet pe case
Loaiale-n care sînul femeilor e sfînt?
Hai să luăm o lungă vacanță de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vînt,
Să ne încînte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Și să-mbrăcăm poteca-n lăptuci căci o să vie,
Sunînd din cești, spre seară, dulapul cel bălai
Să-și povestească viața cu falnice urcușuri
În IDEAL și aspre căderi de sare-n plușuri.

CÎNTEC NAIIV

Pe sînii tăi înalți aeru-i tare.
Mult mai profund respir în preajma lor
Și totuși vreau, iubito, să cobor,
Becisnicul de mine, la picioare!
Oh, șoldul tău de carne, adormit,
Gol ca un crin, împurpurîndu-mi nimbul,
Cum să m-abțin să nu-l sărut în schimbul
Sinilor albi cu fruntea-n infinit?!

’, -t..

DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV

(1998)

DEODATĂ

Deodată-n aer se înalță un pahar
Și nici o mână de femeie nu-i să-l țină,
Și-atunci paharul de cristal se-nclină
Și-ncet dintr-însul se prelinge-o mână
Cu degetele retezate...

TAMARETĂ

Dacă lui Lou vaginu-i cânta Apollinaire,
Tamîriuška, eu ție ce aş putea să-ți cânt?
' Piersica-nchisă-n flăcări de rouă și piper
Păzită de un înger cu lancea tremurînd?
Trifoi-frăguț cu patru petale de amor
Pluşate de-o femeie nostalgică și şuie?
O, lasă-mă să-ți mîngîi cu gura un picior
Pînă acolo unde piciorul geamăn suie.
Și apără-mi cu trupul tău gol ca-n iarmaroc
Sufletul trist și viața topită-n dulci păcate.
Și dă-mi ca pe-o icoană cărnoasă, să mă rog,
Curul bîrfit zburdalnic de coapsele-ți surate.

JURNAL

O sută de ani de război
Amarnic începe-ntre noi.
Voi fi invizibil și trist.
Vei crede că nici nu exist.
Ci eu, din strategii cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi sîni
Cu ghearele-aripei înfipite în sfîrcuri
Voi suga dulceața din smîrcuri
Încît o să cazi lată-n pat
Și chiar o să mugi
Cu fermoarul stricat
La blugi!

DESCÂNTEC

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate țîțe boierești
Și umblă pîn' mă-ntîlnești
Să bem votci rusești.
Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate craci
De zahîr,
Să-i desfaci
Pe niște saci
Într-un tren regimentar
Unde eu sînt albgardist,
Ofițer
Din gubernii de piper
Ce joacă sub gloanțe whist.
Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate limbă
Și ti-o plimbă
Milostivă,
Mov, liturgică, perlată
De salivă,
Pe vieța mea stricată
O dată ca niciodată.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate sufletul din tine
Și mi-l dă fără rușine,
Cu mult foc,
Ca-n „La Belle Époque”!

DARE DE SEAMĂ

SCRISĂ C-O CLAMĂ,

CĂTRE YVONNE DE BURGUNDIA,

UIMIT PE LA SÎNI CE ROTUNDĂ-I EA

Motto: "Ca să scrii bine poezie trebuie

să fii asistat..."

(H.-R. Patapievici)

Poetul ține lin pe suflet

Podul aprins și beciul umed,

Roua cumplită, focul blînd,

El stoarce fluturii din vînt,

Prinde cișmele cu miez roz

Asupra faptului apos

Și lîngă gropi adînci de var

Las-un semeț mărgăritar.

Sufletul lui se-nchină-ncet

La Sfînta Sîrmă Violet,

La coropișnițele dragi

Din stide-n care paiu-ți bagi,

La crăpăturile ce-n zid
Nesăţioase uşi deschid,
La vechile, recile plite
Sub lacrimi calde prăbuşite;
Dînsul se-mbracă-n flenduri moi
Cu largi revere de oloi,
Pe cap îşi pune, pălării,
Verandele portocalii,
Şi se încalţă în parfume
Umblînd pe străzi cu gîndu-n spume
Spre a se pierde-apoi, de viu,
În ceaţa unui nimb trandafiriu...

CÎNTEC NAIIV

Pe sînii tăi dau o para de aur,
Pe şoldul tău dau încă o para,
Pe sufletul închis în lăcăţele
Mi-aş da şi calul meu cu tot cu şea.
Ți-aş pune pe buric coroana caldă
De buze moi răsfărînte a desfrîu,
În carnea ta cu maluri parfumate
M-aş revărsa zglobiu ca un pîrîu!

DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ

De-aș avea o sumă fabuloasă
I-aș lua iubitei blugi feerici,
De-ar ieși toți popii din biserici,
Lăsînd nunți, botezuri, parastase,
Ca s-o vadă-alene cum se plimbă-n
Ținte și tigheluri, suflecată.
Ci atunci, pocnind blazat din limbă,
Eu i-aș cere blugii să și-i scoată,
De-ar cădea trăsniți pe loc toți popii
Și-ar țîșni buluc din ziduri sfîinți
Bîjbîindu-i trupul ca miopii,
Oh, pînă la pierderile minții!

CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAI (I)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Tu ai ceva vrăjitoresc.
Ceainicul alb, ceaiul prea negru
Pe care facu-mi-l și dregu-l
Cristalizează-n cești, integru
Încît în loc să-l beau, ca blegul
Încep să scriu cum îngerii cresc
Și între aripi duc un fruct
Prin aerul nerăbdător
De a-mi sări în ajutor
Cu geana să-l despici ușor
Și cu lumina ochilor
Miezul să-l pipăi ne-nterupt.
Și dintr-odată simt c-orbesc!
Oh, lîng-un sîmbur, pe mătasă,
Trupul tău este!, îmi apasă
Pupila, greu, mustind de-amiază,
Nelegiuit trup de mireasmă
Cu șolduri ce-mi îngăduiesc...

FOAIE NEAGRĂ

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să ne-nfundăm pe Nevski
Prospekt într-o crîsmă veche,
Să-ți tom lacrimi în ureche
Și să fim prieteni scumpi
Și să ne pupăm pe bumbi.
Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urît și mi-e Cehov.
Tu exiști, eu nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă...
Simt că-ncepe iar deruta,
Eu îmi beau prin baruri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,
Fă, crăpa-ți-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi și orfelini...

UN DISTIH CU IZ ETERN

PENTRU MAIA MORGENSTERN

Apollinaire mi-a spus: "Cînd Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!"

CÎNTEC NAIIV

Ți-e trupul scos din muzici
De flaute subțiri
De-aceea de popoul
Tău singură te miri
Că ți-i atît de mare
Și-atît de despicat
Cînd iese lin din rochii
Pe-o margine de pat
Și de rușine-obrajii
Și fesele-ți se fac
Mai roșii decît floarea
Cea roșie de mac...

CHIUITURĂ

Dacă vrei să umbli goală
Ia-mă-n garda personală
Să te apăr, trist, cu flinta
Pe unde-i mai crează mintă
Și onoarea, cu cosorul,
Pe unde-i mai roș bujorul.
De din deal și pînă-n vale
Voi purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să nu le piște
Niște
Mangafale.
De din vale pînă-n deal,
Te-oi sui, mîndro, pe cal,
Drept în fața mea,
În șea,
Cu picioarele așa:
Kitsch!
Lua-le-aș la toți mucii-n bici!
Iar lîngă Mitropolie
Te-oi da jos cu gingășie
Să mă-nchin, lin, și să plîng
În buricul tău adînc...

BOCET DE ADULT

Pentru crăcii tăi de mirt
De trei zile beau în birt
Numai spirt
Și-aștept să-i scobori din rai,
Delicați și ditamai,
În ciorapi cu jartiere,
Potcovioară la pantof,
Cine-i vede-o dată pierde,
Of!
Să-i aduci
Și să mă-njugi
La dînșii pînă-mi distrugi
Sufletul meu blînd ca boul
Care-ți rumegă furou 1,
Sufletul meu zvelt ca renul
Care-ți ia-n coame sutienul,
Sufletu-mi crud ca coioții
Care-ți clănțâne chiloții
Gingași, de sub malacof,
Of!

DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (I)

(Recită fratele lui Robison Crusoe)

Ți-e atât de flămînd duhul
Parfumat din carne,
De ți-a mers în lume buhul
Că aștepți
Cu sîinii drepți
Și coapsele curbe-n
Urbe
Dumnezeu să te răstoarne
Pe-o foiță de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actoriță!

CÎNTICEL

(Interpretează Maia Morgenstem)

Spune-mi drept, ce chiloți ai,
Bleu-jandarm sau galben-pai,
Cînd treci gingașă-n tramvai
Pe la margine de rai?
C-am înnebunit cu toții
Să-ți vedem un pic chiloții,
Stînd de-o săptămînă-n stă ții
Cu gîtul pe șina roții!

BOCET DE ADULT

Îmi tot trece, îmi tot trece
Prin față un flutur rece
Și cînd număr am iar zece
Degete la mîni
Și iar șapte
Zile-n săptămîni
Deșarte...

SCRISOARE

(Arhivele detectivului Arthur)

Cu trei cafele mari și-o votcă mică
Ce aş putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în clipa scurtă
Cînd toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireșică”?
Privesc pierdut cum saltă vrăbiuța
Umflată pe cimentul gri și-s huța
Nostalgic huța dus de-un country dulce
Șoptit de-un cow-boy ce și el se duce
Pierzîndu-i-se-n praful copt căruța.
În timp ce-ntr-un saloon vechi decăzuta
Prințesă bielorusă stă ca muta
Și-așteaptă și își scuipă lin plămîinii
Deși la fel de albgardiști i-s sîinii
Și-n crăcii infiniți la fel reduta.
Căci dînsul va găsi precis comoara!
Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crîncenul Crac-De-Fumică.
O, Leonid Dimov, m-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireșică”
Și-ncepe, -ncet-ncet, să-mi fie frică...

BOCET DE ADULT

Azi-i luni, mîine e marți,
De lacrimi ochii mi-s spărți
Și de-abia mai pot umbla
Cu gîndul sub fusta ta
Cea neagră, de catifea,
Care mă distruge lent
Și dulce ca-n Orient.

Azi-i marți, mîine e miercuri,
Să-ți simt trupul cum ți-l strecuri
Ca prin ciur, în pat, ți-aș da
Mărgele, motani, halva,
Calul meu cu tot cu șea,
Și viața, și opera
Subțirico!

Azi-i miercuri, mîine-i joi,
Fă-mă, Doamne, kil de-oloi
Să mă toame-ntr-o salată
Fragedă, cu frunza lată,
Oana Pellea,
Înmuia-i-aș toate celea.

Azi-i joi, mîine e vineri,
Lasă-mă, fără rețineri,
Să-ți scot izmănuțele,
Sărutu-ți mînuțele,

Ca să-ți văd iar soarele,
Sărutu-ți picioarele
Cu razele-n cârlionți
Și-apoi să mă-mpușc c-un glonț:
Piuuuuuuuu
Pe lume să nu mai fiu...

RAVAGIILE ALCOOLISMULUI

**(DEZINTOXICĂRILE
OSPITALIERUL)**

LUI

JULIEN

Către Ilie Constantin

O nimfă frumoasă coz
Iubea tristă-un chiparos.
Însă chiparosul, trist,
Iubea dulce-un ametist.
Însă ametistul, dulce,
Iubea leneș trei lăptuce.
Însă lăptucile, leneș
Iubeau pe Curcanul Peneș.
Însă, vai, Peneș Curcanul
Își iubea numai motanul.
Și-astfel toți cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz:
Blues!!!

VIAȚA ȘI MOARTEA REPARATEI

(Piesă-n părți)

Regia: Alexandru Dabija

1. Apariția Reparatei

2.

Bucătăria părea infinită...

Melci răscopți pluteau în rîntășuri brodate pe plită,

Se auzeau gemete dulci în piulițele vechi de piper
Și-nvins, într-un colț, aproape de geam, valsa un
cuier

Somnoros.

Nimeni nu bănuia ce o să-nceapă.

Căci deodată, lîngă bulbul acela de ceapă,

A apărut în caleașcă de sos,

Cu buzele groase și buricul adînc,

C-o poșetă de mușama la oblînc

Și trei sîni cît găleata,

Ronțăind sévigné șocolata,

Reparata!

3. Dulapul îndrăgostit

4.

Într-o zi, aproape de seară,

Reparata a văzut un dulap prin aer cum zboară.

Ceșcuțele lui cădeau transparente și tandre,

Luminînd ca niște moi policandre.

Apoi s-a făcut întuneric. Tocmai luase un borcan
de dulceață

Să și-l toarne pe sînii scoși din capot,

Cînd dulapul i-a zis cu o voce aleasă:
"Te iubesc, nu mai pot,
Vreau să te ung cu budincă
De mere pe carne." Fiindcă
I s-a făcut frică, Reparata s-a dezbrăcat.
Dulapul n-a mai zburat.

5. Portocala de după-atniază

Într-o altă după-amiază, fără să-i pese,
Cu un steguleț verde-pal înfipt între dalbele-i
fese,
Reparata stătea plină de grație și melancolie
Întinsă pe-o masă din sufragerie.
Era cald. Afară gîndacii se îmbătau cu sirop de
urină
Străvezie de iapă. Părînd că suspină
Lumina trecea prin butelii de-oloi și oțet.
Orologiul bătu ora patru încet...
Atunci, cu baston cu măciulie de surîs,
Cu mănuși de antilopă și cravată de batist,
A ieșit din garderobă un domn trist
Și loial.
S-a apropiat de masă cu o nesfîrșită sfială
Și rostogolind pe pielea ei goală
O portocală rotundă,
Ea a simțit cum dragostea, acest
sentiment minunat, o inundă!!

6. O crimă perfectă

În camera plină de fluturi în care se joacă popice
Reparata lăsase veșmintele albe să-i pice
Pe jos, unde dorm sub podele vampirii bătrâni,
Și rămasă doar c-o dantelă albastră-ntre primii
doi sîni,

Frivolă și imobilă,
Așteaptă să fie lovită de bilă.
O, am luat bila cea mai frumoasă, de diamant,
Și-am zvîrlit-o, visător și galant,
Spre trupul ei cald.
Bila a fost un timp de parfum, apoi de smarald,
De regret, și la urmă, moale și grea ca un fruct,
În coapsa ei dansul naiv și-a-ntrerupt.
Reparata murise... Mi-am șters fericit
Amprente de pe bilă, acum de amurg, și-am
fugit...
Cortina

PAISPREZECE VERSURI MACRE

E-o toacă sfîntă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi oblojește rana.
Cînd pîn' l-asfalt ți-ajunge, laic, geana,
Îmi cresc în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pătrunzi cu sîinii aeru-ntre raze,
Le dai deoparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amarnic
Cu șoldurile. Sfîrcuri sparg parfume:
Ziduri căzînd în franj de păpădie.
Orice mișcare face-n juru-ți spume.
Să te pupăm deja e-o datorie-n
Pios pelerinaj spre roua părții
Dulce de carne-n care tu ne hărțui.

SCRISU-AM, FIIND MAHMUR,

FĂRĂ BEC LA ABAJUR

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Mladă Madă,

Vin' și adă,

Trupul tău precum o spadă,

Cu sînii mari și de pluș

De o parte și de alta

De tăiuș.

Și mai adă,

Mladă Madă,

Ceea ce-i și stuf și baltă

Dulce

Între craci lungi, de m-aș duce

Ca pe-un drum, pe ei, o viață

Să ajung, spre dimineață

Cînd mi-e frig,

La rozvînatul cîrlig,

Sufletul să mi-l atîrn:

Zbîrrrn!!!

SONETUL CAVALERULUI DISTRUS

FIINDC-A MÎNCAT HARBUZ DUPĂ HARBUZ

Degeaba înhami melcii la caleaşcă
Şi crinul, vizitiu, îl sui pe capră
Iar eu mă-nfund în perini, fraged-fleaşcă
De lenea ce-o dospesc. Iubita-mi aspră
Nu mă primeşte în crivat. Zăvozii-s
Lăsaţi să-mi hămăiască-n văzul lumii
Ruşinea. La tichie, ca nerozii,
Port clopoţei şi mintea, -n fine funii
De zăpăceală, clipoceşte-n crieri.
Par vază de cristal plină de huşte.
Rămîn să-i fac doar hărţi şi lungi descrieri
De buze, sîni şi şold. Apoi în cuşte
De-a binelea voi fi închis, nebunul
Ce nu i-a mirosit măcar săpunul
Ce-i linguşea faimoasele picioare.
Şi-n fine, -o să mor, bleg, de-o bubă mare!!

* * *

Lîngă dalbul tău picior,
Unde se îngeamănă
Fărdelege cu cellalt
Și-s strînși fluturi ciopor
Coborîți lin din înalt,
Surioară, cheamă-mă.
Căci de cînd nu ne-am văzut,
De genele ochilor uzi
Mi-atîm lacrimi de doi puzi,
C-au trecut și-au tot trecut
Printre flori mari de bostan
Căruțe grele cu ani
Și-mi simt sufletul în mine
Ca mațul de bec a ține
De subțire.
Pupa-ți-aș în amintire,
Într-un antresol,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mîntui viața nătîngă,
Coapsa stîngă,
Și să-mi fac mintea-nțeleaptă,
Coapsa dreaptă...

BALADA TRISTULUI MARCHIZ

SCRISĂ CU RÎME PE OGLINZI

Marchizul va intra la ora cinci
Și cu nojițele de la opinci,
Muiate în parfum de-opoponax,
O să te gîtuie.
Căci viața-i vax
Pentru o zgîtie.
De clanță
Va agăța cea mai nostalgică balanță
Pe-un talger o s-așeze sînul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe cellalt crinul
Alb ca Antarctica.
Și-n orice parte-o să se-ncline
Va rîde sacru:
Buzele negre, limba verde, dinți cu creste fine
Și în fiacru
O să plece murmurîndu-și "în zadar o rogi:
«Consacră-mi
Creștetul cu-ale lui gînduri...» ", pe cînd ea-i cu
cracii-n lacrimi!

DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (I)

(La torcofon, etern, Peștilă)

Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi
Și-n perii păianjeni bătrîni,
Și-un hău nesfîrșit în butoi
Și bile de apă ce vor
Pe-ascuns să ne intre-n urechi,
Mereu ne-așin calea, în zori,
Melci putrezi și rime străvechi,
Și-n uși ne așteaptă țîțîni
Și sticle-ascuțite-n gunoi.
Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi.

* * *

Ochii care nu se văd
Se uită unii la alții
Făr'a ști, ca printr-un vâl
Coborât lin din înalții
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste...

TAMARETĂ

Aveai gene-atît de lungi
Că puteai,
Cînd te-aplecai
Peste margini de fîntînă,
Ca să-mi fie la-ndemîină,
Cu ele apa s-ajungi,
Zîină!

BOCET DE ADULT

Doamne, de-aş putea uita
Că-mi stă moartea undeva,
Pe o treaptă, lâng-o uşă
Mov, c-o clanţă cu mănuşă,
Şi-mi surîde şi m-aşteaptă
Cu jobenu-n mîna dreaptă
Şi-un crin rău în mîna stîngă,
Crin ce nu ştie să plîngă,
Ci doar să miroase tare...
Şi lacom a depărtare...

EPISTOLĂ REÎNTREGITĂ

(. Arhivele detectivului Arthur)

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femei cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mâna leneșă din minte,
Femei cu sîni licențioși,
Umflați cu pompa lui Dumitru
Pîn' la absurd în plușuri roș,
Femei ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim,
Fără mîncare, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym,
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiășele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară
Și eu beau singur într-un birt,
Lovit în piept de minutare,
Și vreau să fiu din nou copil
Ce-n după-amiezi adînci complotă
Să sfarme fluturi cu trotil,
Și mîngîie-n bucătărie,
Cu sufletul, un primus vechi,
Terorizat de urechelniți
Ce-i intră noaptea în urechi,

Și se ascunde-n dosul casei
Spre-a sugere-n voie rime roz;

O, Leonid Dimov, e seară
Și nu mai știu să scriu frumos...

CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAII (II)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Mi-ai dăruit un ceainic cu lăntșor de-argint
Și-acum stau lângă plită și nu-ndrăznesc să-l pun
Pe flăcări. Ceaiul negru din care-o să-mi adun
Cuvintele... Năuce vor iriza-n minciuni,
Dar eu nu pot de astăzi să mint nici cât-un crin.
Ci dacă-mpingi cu sînii pe pagini de talmud
Arome sfătuite să-mi mîngîie păcatul
Că-n loc să fierb esențe aștern în pripă patul
Și pernele le nărui obraznic și de-a latul
Spre-a ne foi-n mătăsuri ca viermii-n foi de dud,
Nu mă certa, femeia mea blînd nelegiuită,
Cu ochii. Uite, Shakespeare topește-n largi
coperți
Un anotimp sfielnic. Și coapsele să-ți ierți
Cînd în amurguri pline de mari castani inerți
Strecoară lin prin ele vieța-mi ca prin sită...

CÎNTEC NAIIV

(Interpretează Valeria Seciu)

M-ai înșelat c-o portocală!
Și tu și ea, în pielea goală,
Erați în camera impură
Cînd v-am surprins gură în gură,
Deasupra dînsa și alături
Veșmintele-i, coji printre pături,
Mai transpirau dorinți din pori
Naintea marei dezmierdări
Cu tot dichisul și alaiul.
Apoi m-ai înșelat cu ceaiul!

ALT DISTIH CU IZ ETERN

PENTRU MAIA MORGENSTERN

Şade Maia pe răzor
Şi citeşte Kirkegaard!

DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (II)

(La torcofon, etern, Feștila)

Noi știm într-o carte un burg
Cu îngeri dedați la posmagi
Prin care fiacrele curg
Purtându-i ca-n flaute largi,
Feriți de amiezele tari,
Și-n suflet suavi purtători
De fluturi și lapte de var,
Și-alături de dînșii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încît sînt mereu tot mai vagi.
Noi știm, într-o carte, un burg
Cu îngeri dedați la posmagi.

SONETUL DE PE INSULĂ

*(Recită, fără rețineri,
Canibalul Vineri)*

Ce coif viclean de păr ai, Doamne-Doamne!
Întoarce-ți fața. Vreau să-ți văd un pic
Ochii prelinși. Amurgurile-n ham ne
Poartă-n orașu-n formă de ibric.
Ne-om risipi pe străzi cu firme calde
De-amiază coborîta pîn'la glezne.
Ajută-mă, cișmea! Aici e-un mal de
Pansele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca boul, cip-cirip să rag
Alături de doi craci lungi de mătase
Cînd rochia ta fragedă miroase
A pătrunjel fiert dulce. C-un briceag
Voi scrie-n ganguri laice pereții-n
Povești moi tăvălite-n *Patul Vieții*

BOCET TERMINAT ÎN BLESTEM

(Interpretează Horațiu Mălăele)

Iartă-mă că într-o zi
Oi muri și n-oi mai seri
C-un deget muiat în țuică,
Pentru sufletul tău, puică,
Pe-o tejghea
La expresul Jijia.
O să-ți pară ție rău,
Copila lui Dumnezeu?
O să chemi taxiul
Și-o să pui șoferul
Să mă sune cu bi-bi-ul
Cît mai abitir,
Pîn'ce-o să se-ndure cerul,
Subsuoară cu sicriul,
Să mă-ntorc din cimitir?
Dacă da,
Nu uita:
Îngerii fac apa grea,
Cărmida-i catifea,
Eu te pup pe dumneata
Într-un loc
Cu iz și foc:
Toc,
Țoc!

Dacă nu;
Du-te, paște și fă muuuuu
De-a lungul Bahluiulu,
Fleac ce ești;
Fi-ti-ar curu-n dulci călești
Tras
De pe-acu'
La parastas...

PIERROT RĂUTĂCIOS

Sînt mare băutor de ceai.
. Viata-mi ticsită de esențe
Nu mai suportă nici un rai
Unde nu-s sîni și indecente
Mov precum florile de scai.
Zmeura albă o strivesc,
Dispretuind-o, între buze
Anume pentru c-o doresc
Ceilalți. Pictez scene obtuze
Pe paravanul chinezesc.
Și-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevăru-mi face greață.
Cînd coapsele lin își desfac
Fecioarele spre dimineață,
Boțesc cu tocul roua-n prag.
Și-apoi în văzul lumii port
Masca de flet direct pe față.
Oh, dragostea e un efort!
Și-s și frumos și-s și scîrbos
Ca fluturele Cap-de-Mort
Căzut în veșnicul tău sos...

YVONNE DE BOURGOGNE

(Irmos cu folos)

Mi-e dor de-un fluture molîu,
Să treacă puntea peste rîu,
Fără zăbală, fără frîu,
Să-ți intre-n bluză pîn' la brîu,
Unde-l oprește cingătoarea,
Și, beat de sînii în sudoarea
Lor picurată-n sfîrc, s-adoarmă
Ne-nvins de-a șoldurilor larmă
În după-amiaza ce ne sfarmă
C-un zid de cărămidă calmă,
Lin, viețile-ntr-un brustur viu,
Mi-e dor de-un fluture molîu.

DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (II)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Cînd treci cu laleaua-n blugi
Ești frumoasă la fermoar
Și miroși a guguștiuci
De se fac străzile dulci
Și-i mărar
La heruvi în subsuoară,
Și-un flutur cît o ghitară
Te-așteaptă-ahtiat să-l scuturi
De polen ca de tărîțe,
Între țîțe,
Surioară.

DACĂ VERLAINE..

Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu știa
Că într-un târg, lâng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Topește-n ceaiuri trupu-i sfânt
Ca să i-l sorb cât încă sînt,
Tocindu-mi, pîn'la catifea
Aripele pe-acest pămînt...
Et patapi... et patapa...

DESPRE UN FLAUT ȘI NIȘTE OGLINZI

(Bocește fatele lui Robinson Crusoe)

Sufletul îmi era flaut.

Flautul s-a rupt.

Nu mai am de ce să-i caut

Trupul fin și supt

De gurile groase-n buze,

Cu lacrima-n colț.

Oglinzile storc, confuze,

Din aer crini morți

Și-i trec de cealaltă parte-n

Păduri de mărar,

Unde cad razele, sparte,

În ei ca-n pahar.

DIN PERIODICE

I

e

DIN „ROMÂNIA LITERARĂ”

AMURGUL EVULUI MEDIU (I)

Yvonne Burgundia-i departe
Miroase-a praf trezit de ploaie
Bătrînul Dosto-mi dă din carte
Sfaturi ce sufletu-mi înmoaie
Cu tine să n-o fac de oaie
Yvonne Burgundia-i departe
Yvonne Burgundia-mi asmute
Inima-n spaț spume-s castanii
Jucînd fin leapșa-ntre cucute
Crinii și îngeri-mi spun du-te
Să-i pipăi coapsele și anii
Yvonne Burgundia m-asmute
Yvonne Burgundia-i aievea
Pe hărți ținînd în ținte Franțe
În van mi-e somnul în van veghea
Roua feroce-ți roade stevea
Treptele tumul bolta clanța
Yvonne Burgundia-i aievea
Yvonne Burgundia-i în perne
Motani dumineci orologii
Vai ne despart mlaștini eterne

Căleşti mor pîlpîie lanterne
Cocliţi de-amor trec inorogii
Yvonne Burgundia-i în perne

AMURGUL EVULUI MEDIU (II)

Singur, mai singur decît o lingură uitată-n
sertare, mai
singur decît pătrunjelul pus la uscat Și iată!,
osînda din pivniți
Începe: gîndaci sufocați de nisip, verze-ucise în
putini, laptele
cald prins murind sub smîntîni, dantelele
doamnei paianjen
scoase la licitație!!
Mi-am amintit de tărîță, de raiul din șanțuri, de-
amiază,
mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară
urcînd spre-
un adînc leuștean, de păcura scursă pe linia
moartă, de
tenebrosul magiun. Glob de mărar — luxură a
melcilor!
Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii.
Le țineam
ca pe niște obiecte de porțelan, unul altuia, în
mîini. Beam
din ele licorile trupului, veșnic puternici, tandri
pînă la
cruzime.
Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin

descheiat,
arpacaşuri catifelte; legume cu pleoapele
umflate privesc din
dorin ți. Asfințeam printre razele tale subțiri...

AMURGUL EVULUI MEDIU (III)

1) O, cît de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile
acelea

odihnitoare cînd se credea că sîngele stă
nemişcat ca o mlaştină

În trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de
iarbă,

pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor
vechi,

iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase;
totul creştea

ca pentru a întâmpina o fiinţă de cristal,
neponegrită de lumi-

nă. 3) Nicăieri n-am gustat cu o mai aprigă
patimă ca aici, în

miezul unui crin de scînduri, AERUL! 4) Numai
sfărîmînd în

degete un melc uscat sau o păstaie umedă îţi poţi
da seama

de consistenţa tristeţii. 5) Din ceasul ei cu
parfumuri clandest-

tine — drept capace: valvele unei scoici perliere!
— se insinua

În mansarde aroma orei cinci. 6) O viespe lungă,
pusă pe o

capră de tăiat lemne, împărţită în mici butuci

aurii cu o beschie
bine ascuțită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg,
lîngă un
zid de cărămidă. Mai tîrziu vom despica fiecare
bucată în parte
cu o secure străpezită în agrișe. Cu mănuși pînă
la coate, sub
pelerine de paie scumpe, vom duce brațe uriașe
alături de
sobele reci și pustii. Înainte de a aprinde focul să
păstrăm un
moment de jenă...

AMURGUL EVULUI MEDIU (IV)

1) Fructe uriașe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeau — oh!, trecătorii uciși! Sîni glorioși, fără stăpîni, somnolau pe paturi greoaie. Un pahar plin cu stofă suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsuri de-amurg, trecea Yvonne de Burgundia. 2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferiști, elefanți și eleve mîncau portocale cu griș. Și-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surîs în mînere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colțul caselor mov. 3) O, șanțuri obscure: purgatorii cu ierburi și melci, fragede spaime, protoiereii de mîluri în brusturi străvechi! Rimele moi mureau În cutii de chibrituri, poduri răscoapte-aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lîngă ușile

vaste

de-oloi. 4) Săli de aşteptare cu miros adânc de
harbuz! Iar în

spatele gării cetatea pluşată a poştei, hîrdaie de
leandri,

cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a
tufelor de

chimion, filateliştii lipeau timbre pe fecioarele
locului. 5) în

dosul magaziei de cărămizi — cui să-i pese? —
trăia un şez-

long. Era viaţa lui. Ploaia pătrunsă în pînzele-n
dungi, soarele

ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, cu
viermi! Cărţile

necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de-
omizi... Nici un

gînd... Cîte tristeţi într-o singură vară!!

RANCHIUNA UNEI NOPTI DE VARĂ

O, va veni o vreme cînd o să trec pe stradă,
aplaudat de-o
șleahță de Doamne dulci, superb și indolent în
droșcă, prinț
gras de mascaradă ținîndu-și mîna-n plușuri și me
s tec în d
zăpadă în timp ce-n țeasta-i caldă fluturi
bezmetici fierb. Și-
atunci c-un deget leneș te-oi cere din mulțime să
te-mpletești
pe roata cupolei ca un lujer, Tu!, cea pe care-
odată o răsfățăm
În rime, cerșită pe mătăsuri fără să știe nime. Și
vulgu-n piața
rondă va izbucni în mugeri! Ci ridicîndu-ți roba,
pe fesele
splendide c-o micșunea voi bate însemnu-mi de
Poet!! Apoi
voi sta-ntr-o rină și piersici voi deschide și,
savorînd alene
grețosele omide, voi porunciurgiul să mîie mai
încet. Vei fi
atît de tristă și blînd nedumerită de rînjetul ce-mi
joacă pe-
obraz, c-o să mă rogi, îngenunchind în pulberi, cu

tîmplă la
copită, să te ascult. Degeaba! Sînt domn ce se
irită și-ți îmbrîn-
cește trupul, în silă, la buldogi! Căci sufletul de-o
lună ne-ndu-
plecat și mort e. Baston de trestioară voi învîrți
mereu, rîzînd
de-acest spectacol ce n-o să-l mai suporte nici
consulii cetății,
nici sclavii din excorte. Și nasul ți-l va rupe
prepelicarul meu!!

LOGODNICA SECRETĂ

A LUI JULIEN OSPITALIERUL

Seara, după ce chem la culcare canarii cu-
acordeonul

meu cel cu o sută optzeci de bași,

Îmi scot cu găleata cămașa păstrată-n fîntînă

Și îmi îmbrac pantalonii de doc de-un albastru
gingaș,

Și apoi ies în prag și-opresc trenul de marfă
făcîndu-i

nostalgic din mînă.

Locomotiva cu claxon și vapori e atît de înaltă!

O, înainte de-a mă urca într-o frînă plină cu melci
și căței orfelini,

Îngenunchez lîngă linia-ngustă și caldă și mă
închin;

Și astfel începe marea călătorie de dragoste pînă
la

ultima haltă.

Căci — nimeni nu știe — acolo m-așteaptă
rotundă-n sertaru-i

cu miros de mosc,

Visînd doar la mine, în timp ce-n registrele vechi
clipocește lumina,

Cea mai sfioasă și tristă șampilă din cîte cunosc.

Iar numele ei de logodnică neprihănită e
Adelfina...

EPISTOLĂ DIN REZERVAȚIA NATURALĂ

DE ÎNGERI

Sufletul meu, și tu știi, e un zădamic motan
siamez

Care se uită la tine, când te dezbraci, în
Burgundia!,

cu ochii adînci,

Și te așteaptă-ndelung să termini pe pereți cai
vernii să visezi

Ca să te-apuci, pofticioasă și crudă, potîmichile
dulci

și fazanii prăjiți să-i mănînci.

Atunci el se scoală și vine molatec alături de tine,

Toarce atît de viclean, la picioarele-ți aprige-n
șolduri,

și de muzical,

Ghearele-i sînt înfundate în preșuri cu o atît de
naivă asprime,

Încît îl ridici și-l așezi (plictisită de turnuri, de
trape,

de fluturi mecanici și crini cleptomani) între sînii
medievali.

Și îl îndopi cu fondante spirtoase pînă ce dînsul,

Cu blana lui sacră plină de laice izuri adoarme, și-
l vezi

Cum lenevind se transformă-ntr-un înger și,
deodată,
te înăbușă plînsul.
Sufletul meu, și tu știi, a fost un zădamic motan
siamez.

COMMEDIA DELL'ARTE (I)

Deasupra nesimțirii vom flecări-ntr-un colț, vom
pipăi popo-
ul fecioarelor cu moț, vom scărpinga burlane, vom
bate cu
ciuperci în buci de domnișoare, vom prinde
fluturi berci, vom
lua cu lingurița caimacul de pe zei, vom linguși în
paturi mari
șolduri de femei, vom alinta pubere, galanți ca-n
almanah,
vom zice, punînd mîna pe servitoare: ah!, vom
duela sarcastici
pentru onoarea lor: a baligelor sfinte și-a
bălăriilor, vom pune
pe foite rupte de crin tutunul, vom număra
extatici pîn'la o
sută unul, vom sfîșia embleme cu lobode în tiv,
vom înțelege
vaca în mod intuitiv, vom zgîria-n pereții
closetelor sonete,
vom călări păianjeni cu ochii în fațete, vom face
dulci provi-
zii de-amurg în geamantane, ne vom juca de-a
„cu-cu!” prin
frîne de vagoane, vom bea cu disperare, spre-a ni

se-nchide
rana, vermut ce-a luat medalii de argint la
Lublana, iar biblio-
grafia completă de parfumuri vom studia-o-n
șanțuri, în ma-
gazii, pe drumuri, vom trîndăvi în troace printre
purcei de
plumb, o!, fiecare vorbă vom încheia-o-n bumb,
vom lipăi cu
talpa murdară prin smîntîni, vom sta chiar în
ulcioare vreo
două săptămîni uitîndu-ne afară la cei ce se agită,
în timp ce-
ntre chișleaguri e-o lene infinită, vom frămînta-n
lighene cel
mai subțire chit, vom răsuci lumina rîzînd la
nesfîrșit, ne vom
strîmba-n cristale, vom sparge becuri vechi cu
filament de
Wolfram, vom duce la urechi ceasornice de masă
ce huruiesc
suav din roți și roticele, mirîndu-ne grozav,
pătrunși de impor-
tanță, ne vom răsfrînge buza ochind din mers
dovlecii docili
cu archebuza, vom răguși lalele cerîndu-le să
cînte, vom pro-
voca serafii fără buric la trînte, (iar dacă-i vom

învinge o să le

facem trei burice în loc de unul, umplute cu
mujdei!), vom
bate-n garduri cuie flogistice de fier, vom depista
gîngăni,
sub guler, plini de fler...

COMMEDIA DELL*ARTE (II)

Vom coborî în pivniți la morcovii ce zac în
fragede nisipuri
mai bine de un veac, ne vom topi în iederi pe
ziduri de balcon,
vom leșina în pîlnii adînci de gramofon, vom
dizolva limacșii
cu sare, vom trișa cu trefle de răcoare și rigi de
catifea, vom
cumpăra volume din care nu citim, vom duce
lungi discuții
cu Domnul Gordon Pym, vom descărca pe rampe
baloturi de
finet, vom fîstici-n dulapuri lămîi fără corset, vom
trece melci
de spaimă pe lame de briceag, vom naviga în
bălii, vom picoti
În prag, lin gîngurind ca pruncii, nemaîștiind o
iotă, vom auzi
cartofii în cratiți cum complotă, și-n după-amiezi
de toamnă,
virili, vom face-abuz cu galben de caisă, cu roșu
de harbuz,
cu verde de lucernă și mov de glob lucios, blînd
ocrotiți de-
aripa plăpîndului Eros, vom gelui legume cu

sufletul, gingași,
ne-om îngropa în bucle mărunte de talaș,
halucinați vom suge
din ciucuri de perdele licori necunoscute,
îmbătătoare, grele,
și în sufrageria ermetică și goală o să ne curgă
sînge din nas
de oboseală, vom delira prin casă cînd pernele
fac gheb, vom
prinde-n pudrieră bînd pudră de efeb, vom
avansa elastici
spre lucrurile-n sine cu mantii în fireturi și
jambiere fine, vom
distila pe unghii cele mai roze limfe, vom scrie
cataloage de
fauni și de nimfe, vom despica cișmele, miezuri
de-odaie cal-
dă, în căni ascunși, vedea-vom smarald iubind
smaraldă, cum
trombe de miresme din preș bat furioase
tavanurile scunde,
cum îngeri de mătase lipesc prișnițe calde pe
umede oglinzi,
ca strugurii, feerici, ne-om agăța de grinzi, vom
mirosi în taină
sticlute de parfum cu inima în piepturi tramblînd
sonor bum-
bum!!, vom încerca delicii cu-agrafe rău famate

în părul de la

ceafă de heruvimi purtate, din papiote ața ne va
chema subtilă,
vom merge-n poezie cu o Loco-mobilă!!!!!!!!!!!!!!

CĂTRE SUPREMA SERVITOARE

(Imn omiric)

O, servitoare, dulce servitoare din îngereasca
mea copilă-
rie, îți miroseam cu lăcomie fusta plină de purici
în bucătărie
și-ți căutam chiloții sub saltele ca să le sorb
cerescul lor parfum,
cu nara dilatată, cu ochii umezi, cu inima făcînd
trans-bara-
bum! Suteții tău mototolit și acru, ham pentru
țîța grea de
arpacaș, îl sărutam, mi-l potriveam cu cîrpe în
magazii ob-
scure de la Iași. O, servitoare, dulce servitoare,
cînd adormeam
În terfe și sudori, m-apropiam de tine cu sfială să-
ți văd coap-
sele moi cu floci și pori. Aveai mamela bleagă cît
ceaunul și la
mijloc cu sfîrcul urduros. Ți le-am zărit pe geam
într-o amiază
cînd să le speli într-un lighean le-ai scos. Oh,
părul gras cu
rădăcina tare, dat la culcare cu petrol lampant,
înfierbînta în

el orice agrafă. Iar curul tău gigantic și vibrant,
cu bucele cum
pernele și roșii, purtat în rochii leoarcă de lături,
ți-l arătai, pe
putini aplecată, punînd cu-nțelepciune
murături!!!

LA GLANDA LACRIMALĂ

Acolo șezum și plînsem. În taverna *"La Glanda Lacrimala"*.

Fiecare pe ale lui. Eu boceam mosorelele fără
ață, cuiele

ruginite, castanele scorjite-n buzunare,
plumbuiera din clasa

a treia, șuruburile abandonate-n ungherele
magaziilor

paradite, pompele de flit, acele de patefon tocite,
scriitorii citiți

și răscitiți, samovarele-n ruină, dulapurile
devastate, crivatul

cel bine strunjit, lancea de frasin, fîntînile
rotunde, prima

erecție (O, într-o vizită, la Belcești, la o doamnă
profesoară,

O!), ura veșnic îndulcită, fiartă pe plite
patrupede: cercuri,

portițe, grătar, cenușă... *Poetul la masa de lucru*
transcrise, drept

urmare, în fumul gros, verzui, de lumânare cu
flacăra limbii

slobodă, două elegii: 1. Cafeaua de cicoare-mi dă
a vînt să mai

privesc femei cu craci-n vînt și să fumez trabuci

de zece ruble
bînd căni de apă simplă și votci duble. Dar
lipicioase-n miez
clipele-s calpe în după-amiaza vieții mele albe și
sînt sătul de
plictiseala blîndă ce rufele pe sîrme lungi le
zvîntă în curți
Înguste, lîngă roșii case, la gemuri, pentru muște
moi, cu plase.
Și-aștept să soarbă ploaia din cutii de pești
motanii sub hulu-
bării și să se pișe leneșă-ntre crini *Iubita Ideală*
din vecini. Căci
n-am nici chef, nici frișcă să mă fut în căutarea
timpului pier-
dut... 2. Tu care-mi cînți de la magnetofon
„Hello”, în dimineața
asta-i joi... Trec chelnerițe... Trage-n buze moi,
țigara fină, son-
da cu sifon, o copilandră-punk-omida-albastră.
Îngeri își bagă-
n ziduri o aripă. Vai, unde e neprihănirea noastră:
parfum
greoi ce fluturi-i constipă? Și unde-i sufletul
prelins din noi
ca păcura din osii de vagon? Tu care-mi cînți de
la magne-
tofon *„Hello”*, în dimineața asta-i joi...

PATRU RONDELURI VECHI PENTRU DIMOVI

(Din „Ședințele de la raion”)

1. Sînt fericit Dimov, sînt fericit, rondelurile tale-mi plac

2. ca roua pudrînd în zori bombatul infinit. Doar țîțele fetițelor

3. de-a noua au frăgezimea lor de fruct oprit. Oh!, le diger pre-

4. cum un șarpe boa! Sînt fericit, Dimov, sînt fericit, rondelurile

5. tale-mi plac ca roua. Deci în bufetul „Zimbrul” stau topit în

6. timp ce-afară cu migală plou-a femeie cu trecutul țîrîit într-

7. un ciorap. Îmi vine să strig: O-U-A! Sînt fericit, Dimov, sînt

8. fericit!! 2. Un imn sfios și trist va fi rondelul pentru Marina.

9. Ea e mama noastră, a celor ce-și păstrează sufletelul de mari

10. și mici onirici într-o glastră, și-n cîrlionții ce-i suspină mielul,

11. și-n balega de fluture, albastră. Un imn sfios și trist va fi ron-

12. delul pentru Marina. Ea e mama noastră ce
cu blîndețe ne
13. arată țelul de dincolo de frageda fereastră
sub care putrezește
14. pătrunjelul și-n rouă-mbobocește-o brună
astră cînd imn sfios
15. și trist este rondelul. 3. Acum voi bea
mastică. Poate Ile, cînd
16. o să crească, mă va face: Bou! Azi îi aduc un
melc de zece kile
17. de șocolată și i-l tom cadou. Oh!, sufletul
meu pur din nou
18. vernil e ca chiloteii pe un roz popou. Acum
voi bea mastică.
19. Poate Ile, cînd o să crească, mă va face: Bou!
Marina o să-i dea
20. atunci pastile ca să slăbească. Eu, timid
erou, o să mă lupt cu
21. fluturi și cu bile și-o să dansez cel mai
viclean tangou, bînd
22. încă o mastică. Poate Ile... 4. Sînt chelnerițe
blonde printre
23. șprițe. „Doriți ceva?”, ne-ntreabă. Noi dorim
să se desfac-
24. aprinse la bluzițe și sînii lor cu bumbuleu
infim și iz de leuș-

25. tean și romanițe să ni-i cedeze dulce să-i iubim. Sînt chelnerițe

26. blonde printre șprițe. „Doriți ceva?”, nentreabă. Noi dorim!

27.

Și discutînd cu ele gogorițe și bazaconii, după
kilul prim, le-
aplaudăm cînd fac din șolduri fițe și cu delicatețe
le ciupim
pe chelnerițele de printre șprițe...

RUGĂCIUNE LAICĂ

Ferește-mi viața de globul zburdalnic de păpădie,
Să nu-mi lovească tîmpla, feroce. Pe cîmpia cu
mușuroaie

de cîrțiță, sporește-mi răbdarea; rimele trec.

Dă-mi crinul cel mai subțire și tare, să-mi fie

Sprijinul nărilor larg desfăcute, fremătînd a
călătorie spre

soarele galben și sec.

Și nu mă băga în rouă ca într-o preacurată,
rotundă ispită.

Aș lua-o, pătimaș, în palme și-aș duce-o la mine
acasă

Ca s-o prăjesc, sfîrîitoare, de vie, pe plită,

Și s-o mănînc, pofticios, în sosuri gătite cu
leuștean și mătasă.

Și iartă-mi greșeala de-a pipăi, pe ghizdul fîntîinii,
Ciuturii, lemnul umflat de răcoare-n dorința
prăbușirii

ei către apă.

Mai lasă-mi putere o zi, și încă o zi, în degetele
lungi ale mîinii,

Cînd dovlecii de pe pămînt și fructele grele, în
aerul crud,

cu spor înțeapă,

Seva țîșnită împruscîndu-ți fața, sîinii și șoldul,

Iubită Ideală, ce-mi stăpînești, c-osîrdie,
bucătăria,
dormitorul, cămara, beciul și, iluminată, podul!

POVESTEA UNEI MICI PLIMBĂRI

ȘI-A UNEI MARI DEZVIRGINĂRI!

Ne vom plimba-ntr-o brișcă dublă,
Eu bun și gras, tu rea și suplă.
Și vom opri la mii de baruri,
Tu bînd zaharuri, eu amaruri
C-un strat de spini pe dedeasupra
Lichidului ce-mi umple cupa.
Și cînd o să ne facem flească
Schimba-vom brișcă pe-o calească
Ce-o să ne ducă, ducă, ducă,
Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă,
Din zori de ziuă pînă-n seară,
Prin păpădii, tu-ncă fecioară
Pentru o clipă, numai una,
Căci iată-ne striviți de luna
Miezului nopții în crivatul
În care eu ți-am fost bărbatul
Și-ți mai privesc sîinii, rărunchii,
În timp ce sîngele ți se retrage lin din unghii...

ROUĂ C-UN POSPAI DE FLUTURI

Apollinaire e iar cu noi
Sînii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulei
Gîdili căței de usturoi
Pahar de sticlă franțuzesc
Umplut cu bale slave ochi
Mi-e sufletul eu te iubesc
Tu mă iubești scoate din rochi
Marele crin împărătesc
Și-ajută-mă să-l sui în pat
Stau în parfumul tău ca-n casă
Miroase a mărar uscat
Bila de fildeș pe mătase
Bea opiu c-un bătrîn pirat
Ce are fragedul nărav
De-a clipoci clipa-n lulea
Viața-i străvechiul baobab
Cu scorbură plesnită-n stea
Și-n curcubeie Lou gemi slab
Și-Apollinaire e iar cu noi
Sînii tăi goi fac găuri dulci

În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulei
Gîdili căței de usturoi

FRATELE LUI ROBINSON CRUSOE

Motto: Sînt mai bogat decît mă crezi:

Dețin acțiunile canalului Suez!

Îmi șterg de cizme spada. Am tăiat,

Voios, cincizecișisapte de cocoși

Și-am uns cu sînge-ntregul meu palat.

Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groși.

Și-am ațîțat cu goarna fină-n glas

Fluturii răi, cărarea să-ți devore.

Căci te aștept. Privesc iuni la ceas

Cum limbile ling fragedele ore.

Și bucuros de sîinii ce-mi aduci,

Frîng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse

Și-nmoi cu mîna cocoloșii dulci

De aer, visînd gureșele-ți coapse!!

ELEGIE

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer.
Sciai lui Lou așa frumos,
Făceați atâtea nebunii,
Acum din tine-i doar un os,
Din ea doar rime străvezii.
Apollinaire, Apollinaire,
Nu trebuia, nu trebuia
De pe pământ să pleci cu ea,
Oh, fără voi mă simt stingher,
Apollinaire, Apollinaire.
Apollinaire, de ce-ai plecat?
Apollinaire, unde te-ai dus?
Mi-e sufletul întunecat
Cum este cerul în apus.
Apollinaire, tu trebuia
Cu Lou de-a pururi să trăiești
Goi pușcă-ntinși pe-o canapea
Ca într-o apă doi dulci pești.

Oh, Doamne, cât mă simt de trist.
Apollinaire, coboară lin
Într-o caleașcă de-ametist
Trasă de-o lebădă și-un crin.
Taie lumina c-un cuțit
Feli și unge-ne-o cu rouă.
Apollinaire, de ce-ai fugit?
Vai, cât de trist mă simt când plouă.
Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer,
Apollinaire, Apollinaire...

SUBMARINUL EROTIC

(La contrabas, nostalgic, Johnny Răducanu)

Adu-ți aminte ziua religioasă-n care,
În submarinul nostru portocaliu închiși,
Pluteam hai-hui și pacinici sub case și trotuare
În vechi canale pline de fluturi și crini triști.
Deasupra-ne orașul se zgâlțâia-n tramvaie
Și forfoteau prin ziduri tevele lungi de fier.
O bilă grea de fildeș rostogoleai, bălaie
Dar brună-n miezul coapsei spumoase de plăceri.
Victorioși, când steagul l-am arborat — prosopul
Perlat de roua crudă-a-nceputului de vis —,
O, vie-ne în urmă și focul și potopul,
În fleața ta ureche de nimfă lin ți-am zis.
Și-ai priceput căpșuna că-ți este ferecată,
Ca într-un cufăr trainic, c-o mie de pecete
De gura ce-ți topise în ceară deodată
Cu-amiaza și-nserarea întâiei dimineți.

BERBANȚI, ÎNC-O LECTURĂ!

De-aș avea o sumă fabuloasă
Aș plăti toți fluturii din lume
Cu crini gheață, aerul să-l coase
Într-o mie și-unul de volume.
Să citesc pe brînci zorile crețe,
Bîlciurile-amiezii, mari amurguri
Despicate pe tarabe-n piețe
De femei cu tes temeale tulburi.
Noaptea s-o răsfăț filă cu filă,
Să-i gust coapsa-n literele-i coapte
Precum motănescul meu Feștilă
Pupă-ntre smîntîni trupuri de lapte.
Curcubeul să-l înmoi în rouă
Ca pe-o pîine-n sos vrăjit de chimen
De-ar pocni nu-n șapte ci în nouă
Zdrențe mătăsoase orice himen
Ezoteric (cine, cui ce-i pasă
Că-n găoci de pluș fierb melcii-n spume?).
De-aș avea o sumă fabuloasă
Aș momi toți fluturii din lume...

BOCET DE ADULT

Motto: Românce s-a născut actriță

Nuielușă de alun,
Ce să-ți spun să te îmbun?
Să-ți dau whisky cu magiun,
Leafa-ntreagă să-mi consum
Ca dementul, pe-un furou,
Pentru dalbul tău popou?
Surioară, surioară,
Face-m-aș mai către seară
Pernă grea
De catifea,
Să stai în genunchi pe ea,
Și pervaz la geamuri late
Să te sprijini și în coate
Ca să-ți fie mai comod
Într-un fel și într-un mod.
Corabie cu piper,
Prin ce vrajă, ce mister,
Mi-a intrat în inimă
Țîța ta cea minimă
De-am rămas trăsnit și fix
Ca Hristos pe crucifix

Cu glezna și mîna-n cuie —
Cuișoare de duduie?
Gîndurile-mi sînt în spini
Delicați și foarte fini,
Ochiu-i plîns, gura mi-e arsă.
Cînd o să-mi surîzi întoarsă
Din coapse, de la portiță
Fragedă, de dormitor,
Încleiată de amor,
Actoriță?

HAMBARUL LUI MOLL FLANDERS

(Country)

Pentru Abicia

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Acolo pe un yacht ușor
Trăia piratul Ciung-Șchiop-Chior,
C-o caciatrice pe obraz,
Ce bea din sticlele de lampă
Fitilele cu tot cu gaz
Și o iubea pe Marea Vampă
Care și dînsa era clampă
Căci altfel viața n-are haz!
În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Bretelele la pantaloni
Sînt din halva și bulion
Și nasturii de la prohab
S-au abolit iar orice damă
Își prinde-n modul cel mai grav
Oh, chica coapselor c-o clamă
Și-ncepe către amurg să geamă
Stînd leneșă sub baobab!!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Haleală-i cît poți ca să bagi
În tine și te-absorb dulci vagi-
Ne desfăcute a plictis.
Post-coitum de-abia mai sufli.
Cad nuci de cocos în abis.
Fecioarele nu au pantufli,
Fesele cern, sînii li-s dubli.
Și astfel viața e un vis!!!

PERPETUUM MOBILE

(Descoperirile lui Julien Ospitalierul)

Domnului Andrei Pleșu

Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa
Înaltă și-n după amiaza amară
Scriu:
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa
Înaltă și-n după amiaza amară
Scriu:
Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară
Sprijinită de casa
În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa
Înaltă și-n după amiaza amară
Scriu...

CARTE POȘTALĂ (1978)

O, mult iubite Domnule
Radu Petrescu,
Să prețuim elevele
(Sîinii le cresc cu
Repeziciune-n ore de
Dirigenție)
Și să uităm că viața e
O porcărie,
Vă roag-adînc Brumaru E-
Mil care-acuma
Nu-i, vai!, decît un înger ce
Sărută bruma.

DESCÂNTEC SCRIS PENTRU YVONNE

C-UN AC TOCIT DE PATEFON

Să se-nghită

De trei ori

Rouă clocotită-n

Zori

La flacăra de comori.

La rădăcina unui brustur

Am adormit. Flori grele-n ciuturi,

C-un iz ce minților dau lustru,

Mă oblojeau. Ciucuri de fluturi,

Munți de ciuperci, soarele-n spițe

Mai lipicioase decât firul

Paingului păzeau respirul

Pieptului meu. Zburdau Crăițe

Lăsate-n vînt de Marea Zîină.

Izvoarele cloceau pe prunduri

Broaște umplute cu smîntînă.

Mă odihneam. Nu aveam grunji de gînduri,

Ci numai vise risipite-n carne

Ce încercau Burgundia s-o sfarme.

IRMOASE FĂRĂ FOLOASE

*(Scrise de însuși Cristofor Columb,
la pupa Caravelei Nifia)*

1. Dac-ai vrea să-i fii o clipă
2. Fluturelui meu aripă,
Dac-ai vrea să-i fii o ziuă
Crinului meu dulce piuă
De bătut roua cu-amurgul
Ce-l ține-ntre ziduri burgul,
Dac-ai vrea să-i fii o viață
Sufletului carne creață,
Ți-aș da melcul meu cel mare
Să te ungă pe picioare
Cu talpa lui grea de-o zeamă
Ce duce-n răsfăț, îndeamnă
Și-nfloreste-n zori, femeie,
Lîncedele-mi curcubeie
Sub care cemi se-ncleie.
3. Cristal adînc aveam în față.
4. Rîvneam spre dînsul și priveam
5. Cum se întoarce, cu dulceață,
Un șold pe-un pat aliotman.
Era al tău! Urcai, semeață,
Cu sîinii, aerul încins.
Coapsele moale și-au desprins
Împodobirea-n mintea-mi fleată.

O, fructe fragede-n prelins!
Cristal adînc aveam în faţă.
Şi-n el pluteai tu, într-adins.

* * *

Femeia mea frumoasă ca scriptura,
Nu-ți cer nici coapsele, nici sînii și nici gura,
Ci sufletul răscopt ca o căpșună
Cu mirosu-nțelept și carnea bună
Și gîndurile moi și-adînci ca mierea
După amiezii, spre-a-mi spori puterea,
Și-ți fac din fluturi pat, din rouă masă,
Nelegiuit de alba mea mireasă,
Și-ți născocesc din vorbe raiul dulce
În care tinerețea ta să-și culce,
Cînd ziua-ți cade tristă la picioare,
Lacrime grea, strălîmpede și mare.

VERLAINE MI-A SPUS...

Verlaine mi-a spus în după-amiaza tristă:

"De ce îți lași femeia ta frumoasă

Închisă-n vis. Un fluture există

Numai o clipă-n vîntul de mătăasă.

Tu uiți mereu că-ntr-un izvor căzută

Căpșuna, de n-o sorbi, lin putrezește

Chiar de-i atinsă doar de-un voal de pește

Portocaliu sau de un bot de ciută.

Fiindcă pe tine-anume te așteaptă.

Nu-ntîrzia, ci-mbracă-te-n veșminte

De în curat și amîndoi, cuminte,

Iubiți-vă cît roua-i înțeleaptă.

Paharul golit laș, pe jumătate,

Rămîne-n veci cu buzele umflate."

SONET PENTRU YVONNE DE BOURGOGNE

Nu-ți cer nimic, vreau numai să existi.
Fii bucuroasă-n roua care sufăr.
Tu nu pricepi că îngerii sînt triști
Dacă ating cu-aripa lor un nufăr,
Nu fiindcă i-ar dura penele moi,
Ci din amărăciunea că în miezul
Florii deschise nu le este crezul;
Ei cred, știi bine, doar în ce va fi apoi!
De-aceea taci și-ascultă-mă cum plîng
Cînd cerurile pătimesc de Criști
Ce s-au urcat spre soare din adînc.
Nu-ți cer nimic, vreau numai să existi.
Dezamăgirea fleată, de mărgică,
Pentru iubirea noastră-i mult prea mică.

SONETUL DE PE INSULĂ

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Ți-am dat iubirea — *flutur* — și ți-am spus:
De-l strîngi se sfarmă, dacă-l lași dispăre
În aer, înălțat precum Iisus
Hristos după ce-a mers lin pe izvoare.
Ci tu ți-ai prefăcut trupul supus
Și sfaturile mele cu răbdare,
Muind creionu-n gură ca-ntr-o floare,
Le-ai scris făcînd de litere abuz.
Dar n-a trecut o clipă și-n ușoare
Veșminte largi de în topit te-ai dus.
Iar eu, rămas, privesc acum arare
Cum i se zbat aripile-n apus
Și nu pot plînge, deși dînsul moare.
Sînt tot mai pustiit, tot mai ursuz...

CALIGRAFIILE ACELORAȘI CUVINTE

1)

Erai atît de frumoasă!

Frîngeam pentru tine flori largi

Umplute cu îngerî de-amiază

Ce raze-ndesau în desagi

Spre-a merge cu ele-n amurgul

Zărit printre casele-adînci.

Cu mîna mijlocu-ți strîngîndu-l,

Mereu îți șopteam să nu plîngi.

Și sufletul moale, din pieptul

Ascuns în fereli de mătasă,

În rouă-l topeam pe încetul.

Erai atît de frumoasă!

2)

Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet
Și-ai șoptit din prag atâtea plângeri;
Ca să le însemn de-abia mă-ncumet.
Mi-ai vorbit de roua ce-ți lovește
Gleznele când treci prin ierburi fine
Și de melcii păcătoși, firește,
Moi suindu-și frageda rușine
De pe pulpe-n raiul strâmt și umed,
Blînd ferit de rochia-n răsfîrîngeri.
Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet.

3)

Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.
Mi se-nvinețise, de sfială,
Mușchiul verde peste buturuge.
Și-i căzu ciupercii pălăria-n
Balta de sos negru, iar un flutur
Liniștea-ntre raze gălăgia
Soarelui. Priveam ca la-nceputuri
Cum pășești spre mine-n pielea goală
Și cum roua sufletul ți-l zmulge.
Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.

4)

Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți,
Pe sfîrcuri să nu se suie
Să-ți sugă sîngele. Porți
Cu lacăte strâng. Mari șolduri
(Ce ar zăpăci chiar crinii
Lacomii să îi prindă-n bolduri
Lungi cum razele luminii)
Miști. Clipa-i zemos-gălbui,
Cu paingi din pînze storși.
Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți.

5)

6)

Sînt prea cuminte azi. Mi-e lene
Să-ți prind călcîile mirene,
Gălbui ca fildeşul de bil
lard șlefuit de-un melc agil.
De-aceea sorb cești de oloi
Și cast le pun pe sîinii moi,
Sătul de crudul tă răboi
Făcut de șoldurile-n toi.
Și mă întind către o clipă
Ce scapă dintre-oglinzi și țipă
Că nu se vede, nu se simte,
Ci doar miroase a veșminte
Spumoase, calde, zmulse-n pripă.

6)

Erai atît de frumoasă!

Cădeau linguri largi de pe masă

Să-ți prindă miresmele sacre

În palma lor grea de argint

Cînd, lin, cu picioarele macre,

Treceai, în dulci tâlcuri de-alint,

Prin îngerii strînși de-o zi deasă

Anume la mine în casă.

Erai atît de frumoasă

C-aproape-ncetam să-ți mai simt

Privirea, ci numai o rouă

Regală. S-o bem pe din două

În scorbura timpului sfînt...

BOCET DE ADULT

Mă culc noaptea-n pături grele,
Mă scol ziua tot sub ele,
Vai de cafelele mele!
Că am devenit lucid
De zăresc omul prin zid
Și-n ceasul de masă vid.
Și am început s-aud
Fluturii mari cum asud
De spaimă-n aerul crud.
Și-n nară-mi vine-un miros
De suflet întors pe dos
În mujdei și cu mult sos.
În schimb piatra-i fără must,
Roua-i zaț, crinul prea-ngust
Și ce gust are alt gust.
Iar când trec la pipăit
Simt o lamă de cuțit
De-aici pîn'la infinit...

CÎNTEC DE IERTARE

Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să te mint
Că sînt vesel și curat
Ca zidul cel luminat
De-a miază cu soare lat,
Că-s fraged și străveziu
Ca-n bucata de pîrîu,
Pe-un prund rumen, un fruct viu,
Că-s cu ochiul larg deschis,
La capăt de vis, spre-abis
Și ce văd, îngerii mi-s.
Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să tă mint...

EPIGRAMĂ AMELIORATĂ (1982)

Nu Carmen de la Ronda, ci de la „Cireșica”,
Bătută-n cur de-un scaun cu scîndurele tari
Și-n cap de-un soare moale, mi-a zis: "E o nimica
Să fii poet cînd pu ța o ai doar atîtică,
Iar tu-i dai șlef, extatic, de gris mărgăritar!"
Mă argintau lin vorbe suflate dulce-n raiul
Unui răsfăț obraznic: o!, vis al Blondei Potci!!
De inimă tristețea mi se-agăța ca scaiul.
Degeaba beam bezmetic, făcînd-o pe niznaiul,
În suflet plin de mîlul a nu știu cîte votci.
Să-mi întrerup vieța cu fosfor de chibrituri?
Nu, Doamnă dilatată la maximu-n lalea!
Cu fragede injurii ce-mi stau pe limbă-n clituri
O să te-mping, de-a pururi, cu tot cu sîni, în
mituri:
Pentru că scriitandrii nu-s niște bla-bla-bla...

SCRISOARE DE DRAGOSTE

Zilele-acelea largi și înalte
Le-am trăit fără tine. Plecasem departe.
Mă strigai pe numele meu de copil:
„Să vedem un salcâm, măcar unul, Emil!”
Nu puteam să-ți răspund, de cât drum ne
desparte,
În zilele acelea largi și înalte.
Și mi te-aminteam, și călătoream,
Privind din caleașca albastră, pe geam,
Pădurea, castelul cu turnuri ciudate,
Atît de pustii, de întortocheate.
Iar cînd am ajuns și-am oprit se-nserase.
În salcâm atîma rochia ta de mătase...

SONETUL DE LA CURTEA DE ARGEȘ (1980)

Pentru L.M.

! n Curtea de Argeș la vreme de ploaie
C-o bilă pe masă de fildeș gălbuie
Și sufletu-n ținte destinu-n șiroaie
Oh claie de îngeri femeie ce nu e
Decît o mătasă îți scriu lin prin spații
Ci haru-i aiurea plecat de milenii
Adio zic astăzi amarnicei grații
A copilăriei plictisului lenii
Luxurei ușoare ca puful din perne
Mai pot să-i fiu scribul uzat de dulci vicii
Mi-e viața pierdută în ganguri eterne
Simt zimții grăbiți și vernil ai urzicii
Cum taie sub garduri furnica de vie
Cînd totul vai totul e-o grea bălărie

OH, DÎNSA-I ȘI MIREASĂ ȘI ALTAR

Oh, dînsa-i și mireasă și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Albeața ei împotmolește crinii
În mîl. Privirea-i prinsă-ntr-un cleștar.
Ci-n preajmă-i clipocesc candelile mici,
Plîng îngeri longilini, rîd fluturi groși.
Surparea dulce-a sînilor voioși
Mustește-n prafuri. Roua-i ca un bici
Căzut pe flori întredeschise iar
Cînd melcilor le scoate din tălpi spinii.
Oh, dînsa-i și mireasă și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Căci ne dospește viața-n suflet, iată!,
Ca pe-un aluat ce dă peste covată!

IUBITEI CE-ȘI PURTA MEDALIONUL GOL

1. Purtai medalionul gol
 2. Erai iubita mea pe-atunci
 3. Cădeau lumini dulci ca-n nămol
 4. în sălile cât niște lunci
- Și-un înger îți dădea ocol
Cu-aripi topite-n protocol
Să intre-ntr-însu-avea porunci
Oh în medalionul gol
Să-ți fie suflet și obol
Ce-n veci nu poți să-l mai arunci
Erai iubita mea pe-atunci
Monoclu eu joben pistol

5.

6. Femeie fără de stăpîn

7. Cum de-ai trăit cum de-ai putut

8. Medalionul de la gît

9. Medalionul dintre sîni

Să-l ții pustiu dintru-nceput

Pînă acum cînd îți îngîn

Cîntecul blînd și amărît

Nu știi că fluturii rămîn

Orbi și pe urmă mor în fîn

De dor de ce n-ai priceput

Că-ți sînt trimis din alt tărîm

Femeie fără de stăpîn

SONET NETERMINAT

Mi-ai spus: "Aici degeaba îți pierzi timpul.
Te du și te sfiește pe hîrtie!"
Și-am început tristețea a-mi descrie,
Cînd cu Septembrie-ncepe anotimpul
Toamnei adînci. Ce va urma de-acuma?
O, de-aș putea pe ceilalți fericiți
Să-i fac și-n jurul meu, deloc grăbiți,
Să steie buni, privind cum crește bruma;
Să li se pară că povestea-i mare
Și că sfîrșitul ei va fi frumos.
Mi-e sufletul parcă din carne scos.
Și locu-n care-a fost încă mă doare.

INVITAȚIE

Pentru Maia Morgenstem

Ești invitata noastră la banchet
Ai grijă să te-mbraci cât mai cochet
Pune-ți pe umeri goală doar un flutur
Ca printre noi trupul prelung să-ți scuturi
De-arome spume-n flăcări îngeri răi
Rujează-ți în bleu buzele bea-ntăi
O cupă de furnici lasă un grier
Să-ți țîrîie-n buric altul în crier
Căci astăzi este aerul felin
De-aceea îți transmitem printr-un crin
S-ai grijă să te-mbraci doar c-un șiret
Ești invitata noastră la banchet

ELEGIE

Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară
Între sîni vei strînge un mestecăn
Ca să-ți placă și ca să te doară
Și-mi vei face moale semn cu mîna
Să te leg de dînsul cu mătase
Prins în funde mari o săptămînă
Sufletul meu sufletul să-ți lase
Să se umple blînd cu frunza vagă-n
Brumele din zori umbra din seară
Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară

BLAZONUL LUI JULIEN OSPITALIERUL

Se dăruie, în interpretarea lui J.O.,

Femeilor pe care le-a iubit o-ho-ho!

Primește ecusonul meu de mare fraier
Pe-un câmp de-azur șaizecișicinci de boi ferici
Alături de un crin murat în aer
Și-o bilă somnolentă de popiei
Plus
Într-un răzor vernil de napi
O nimfă surîzînd cu cracii-n sus
Fără ciorapi
Ci doar cu-nrourate jartiere
Ținînd un dirijabil în palmele-i de miere

TAMARETĂ

Interpretează Fatalus

Mi-ai fluturat sutienul pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis
Al sufletului meu de înger gras
Apollinaire lui Lou-i scria precis
Ce locuri dragi topește-n catifea
Cu gura-i grea de crin pios deschis
În amintirea raiului ci-abia
Mă-ncumet eu să-ți pup fusta pe-abis
Mi-ai fluturat sutienul pe la nas
Și ai plecat sînii-au rămas un vis

TAMARETĂ

Ce flutur aspru încep
Să-și frece solzii-ariilor
De ochii-mari. Prin suflet nu
Mai trece moale nici un nor.
Pierdutu-i fragedul nărav
De-a face vrăji dulci c-o nuia.
Parc-am trăi-ntr-un baobab
Plin cu muștar și-oloi: șa va!
Eu număr raze. Goală, tu,
Înfășuri iederi pe mosor.
Ce flutur aspru încep
Să-și frece solzii-ariilor...

FLAUT ÎN SOS REMOULADE

1. Dac-ai ști ce dragă-mi ești

2. Ți-ai da drumul pe ferești

3. Și-ai veni, caldă, -n picaj,

De te-aș lua de pe pavaj,

Lin,

Ca pe-o floare grea de crin

Și te-aș pune-ntr-un pahar,

Pe o prispă de cleștar,

Nu în apă, ci în lapte

Sau ulei,

Să te pup adânc și rar,

Zi și noapte,

Unde vrei!

4. Ce folos

De popou gros,

Și-ncântare

De sân mare,

Și-ndoire

De subțire

Talie, pe înserate,

În genunchi și-n coate

Roz,

Și amok

De iz și flocc,

De-și dă duhul, din icoană,

Lîngă candela cea fină,

Pînă și Iisus Hristos,
Dacă nu sînt ale mele,
Pe divan sau pe podele,
În lumină!!

JURNAL DE ÎNGER

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre.
În dup-amiaza veşnic surîzînd
Parfumurile nu mai pot să umble,
Ci cad încet, fără destin, din flori,
Ca nişte leşuri de fitile groase.
Melci descărnaţi de patimă şi dor
Se-nchid cu ele-n palidele case
Spre-a le iubi bezmetici pînă cînd
Razele fac în aerul frel tumb.
Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre...

SCRISOARE

Țipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.
Doamne, Doamne, nu mai vine
Timpul să-ți întind pe-o dungă
De pat tare trupul moale?
Să-ți desfac veșmîntul dulce?
Curelușa la sandale?
Răstigni-m-aș pe o cruce
Caldă de femeie tristă,
Bate-mi-aș în palme cuie
Laice de ametistă
Amăruie, amăruie,
Și lăsa-mi-aș în rușine
Gîndul coapsele să-ți ungă...
Țipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.

EPISTOLĂ SENTIMENTALĂ

Dacă ai ști ce-adânci și grei mi-s astăzi ochii,
Ți-ai pune cea mai galbenă din rochii,
Și pardesiul mov ca stînjenele,
Cu blana lui sburlită în tot felul,
Și ciuboțele cu potcoave lucii,
Și am fugi în lume ca năucii...
O, spre-a-ți iubi picioarele, te-aș duce
Într-o odaie doar din turtă dulce,
Cu clănțe moi, din care curge lapte,
Cu lămpi de zahăr, cu dulapuri coapte
Ce le-ai mușca, lăsînd ușor să-ți pice
Veșmintele subțiri printre popice,
Și-n după-amiezi de-Octombrie, cînd plouă,
Ți-aș unge viața pe felii de rouă.
Însă așa, stăm singuri între singuri.
Pe masă sînt cuțite lungi și linguri,
Sobele-s reci, nefericiți motanii.
E-aproape ziua ce desparte anii.

EPISTOLĂ RĂUTĂCIOASĂ (1969)

Tu o să pleci la Weimar și eu o să rămân
Neputincios și singur să sufăr la Dolhasca;
Și-acolo, pe stradele, amantul tău bătrîn
Te va-nvăța germana și-ți va umbla la sân
Cu mîna lui cea rece și umedă ca broasca!
Cînd vei pricepe oare că eu, Emil, obezul
Ce-ți dăruie romane și-ți scrie poezii,
Te-ar fi făcut să-i afli iubirii chichirezul
Și dezvelindu-ți șoldul am fi intrat în miezul
Celei mai dulci și pline de mofturi tragedii?
Nu mai erai virgină și totuși ce crudelă
Te-ai comportat cu mine, duiosul tău amic.
Ca să-ți ajung la buze, din flori clădit-am schelă
Și ți-am scăldat în lacrimi, dantelă cu dantelă,
Chiloții de-amazoană și portjartierul mic.
Cu stropitori de aur ți-aș fi stropit trotuarul
Pe care dimineața te duci la repetiții
Și ți-aș fi mers în urmă, purtîndu-ți degetarul,
Și poate că odată, lin depășind hotarul
Fumurilor tale, ne-am fi dedat la viții...
Căci mi-ai distrus vieța, Cornelia Gheorghiu,
O, ac tori ță moale de pluș înveninat.

Și sufletu-mi de înger, suavul și zglobiul,
În răi pantofi de damă, cu tocuri ca burghiul,
L-ai ocolit, jenată de-amor, ca pe-un rahat!!!

MICĂ RUGĂCIUNE

PENTRU AJUTAT ORBII (1968)

Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe un orb
Și-ajută-mă. Pe masă e o cană;
O, cît de mult aș vrea din ea să sorb
După amiaza asta diafană...
Du-mă încet alături de dulap
S-ating cu degetele lemnul tare,
Poate așa o să ajung să scap
De după-amiaza asta ce mă doare...
Apropie-mă, palidă, de pat.
Nu-ți fie teamă. Vreau, plin de rușine,
Să plîng cu capu-n perne înfundat
După amiaza asta fără fine,
După amiaza asta ca un morb,
După amiaza asta ca o rană.
Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe-un orb
Și-ajută-mă. Pe masă e o cană...

BALADA NEGUSTORULUI DE POSTAVURI

Un vechi negustor de postavuri,
Strigându-și, trist, marfa prin praguri
De case cu ușile-nchise,
Trecuse prin târg și pierise-n
Amurgul ce-aproape întruna
Din zori se lăsa și cu bruma
De-un metru-apăsînd peste lucruri
Și oamenii storși de buclucuri,
Uimiți că-i chemase în praguri
Un vechi negustor de postavuri,
Cînd va, dus pe alte meleaguri...

BASM

Pentru Valeria Seau

Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune.
Mă aşteptai. Erai femeia dulce
Ce trebuia alături să se culce,
Nu în pămînt, ci-n aer, mult deasupra
Crinilor care-şi înclinau, grei, cupa
În semn de despărţire şi plecare
De lîngă mierea albelor izvoare.
Căci hărăzit ţi-am fost. Şi-anume,
Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune...

I

GIUVAER MARE ȘI ALB

Pentru Maia Morgenstem

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet
Pînă clipele îmi scad
Și-amurgul se-apeacă, umed,
Fără vînt, ci-n răsuflarea
Năruită dinspre înger,î
Cînd îi bîntuie mirarea
Că-s tociți și n-au răsfrîngerî
Să-mi mai deie har, chiar putred,
Să-ți scriu rochii, fald cu fald,
Cît creierii mi-o încumet.
Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet...

CÎNTECUL CEL MAI NAIIV

Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut s-o facă
Încît aproape c-a-nceput să-mi placă
Nemernicia blîndului păcat.
Ba chiar le-ndemn cu fluturi și le cer
Să-mi tăvălească-n praf sufletul moale,
Fără fereli, lacrimi subțiri, ocoale,
Ci giuvaiere le aduc, boier,
Spre-a le lua și pipăi în pat
Cu sînii și-a le pierde între șale.
Femeile care m-au înșelat
Atît de dulce au știut și-agale...

CÎNTEC DE FÎNTÎNĂ

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am luat fîntina
Ridicînd-o-n cer cu mîna,
Ca pe-un crin pietros și greu.
Îngerii să-mi afle-n apa
Rece, limpede, verzuie,
Setea istovită-n groapa
Ciuturi ce cade, suie.
Și poate chiar Dumnezeu
Mi-ar gusta-n rai săptămîna.
De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am zmulș fîntina
Din pămîntul meu și-al tău,
Să plutească-n nori mereu...

! SFAT

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg.

* r

Dezbracă-ți veșmintele
Cînd luneci prin burg
Cu trupul, corabie
Umflîndu-și în vînt,
Mari, sîinii. Abia de e
Un prag pe pămînt
Sub zare. Incintele-n
Praful rîmele-și scurg.
Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg...

CÎNTEC DE NERĂBDARE

Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu subsuori bogate
În ieder, criniști, volburi. Începu
Roua-n buric să clocotească-n roate,
Evaporînd și îngerii și dracii.
Sîmburii fructele mișcau în aer,
Crud vînzoliți, și înălțau copacii
Zvelți, credincioși, umpluți c-un laic vaier
De frunze-n smoc. Nimbat cald, pîntecul
Albea a dor și roditor a toate
Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu șolduri fierte-n lapte...

CÎNTEC NAIIV

Motto: Les nuages coulaient

comme un flux menstruel

(Apollinaire)

Iubita mea azi are menstruație,
Și-i fragedă și este indispusă
Iar talia-i se tînguie c-o grație
De balerină în exil, oh!, bielorusă.
Căci în parfumul ei e-o-nsingurare
Ce-mi face sufletul trist baltă dulce
De lintiță. Crini albi cu gura mare
Aerul zilei crud or să-l apuce,
Să-l dumice, să-i zdrențuiască-amurgul
Și zorii să-i prelingă-n moi rășine.
Iubita mea topește azi tot burgul
În menstruații tragice și fine.

ÎNGERII MĂ TRAG DE MÎINI

Îngerii mă trag de mîini,
Degetele îmi lungesc,
Străvezii și nefiresc,
Într-o clipă cît în luni
De zile spre sîni ce-ți cresc,
Nu din trup, nu de pe piept,
Ci din cer. Și mă pripesc,
Și n-apuc să mai aștept,
Mă înalț, trec printre bîmi
De tavan dumnezeiesc!
Îngerii mă trag de mîini,
Degetele îmi lungesc...

RUGĂCIUNE LAICĂ

Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi peste trup lumina
Ca pe-o haină de purtat
Pîn-ajung lîngă fîntîna
Clipei plină ochi cu apă
Străvezie. Sete-mi este,
Sprijinit de ghizdul tare,
Să primesc blînda ta veste
Că mai pot să-mi tîrîi mîna
Moartă printre fluturi vii.
Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi ca veșmînt lumina...

DULCI DISTIHURI PENTRU

PRIETENUL DE TAINĂ

Cel care-mi bagă-n spate un cuțit,
Binevenit fie și fericit!
Și-așa mi se părea trupul prea greu,
Și-așa nu mai știam dacă sînt eu
Sau altul se preface a-mi trăi
Zilele vechi în săptămîna gri.
Binevenit fie și bucuros
Că zac, parc-adormit cu fața-n jos,
Visînd la ce se-ntîmplă pe pămînt.
Întruna-i voi cînta sufletul blînd
Aceluia ce-mi bagă un cuțit
În spate. Fie veșnic fericit!

RUGĂCIUNE LAICĂ

Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în brațe sufletul,
Pe cărări de rouă du-l,
Să-l calce oricine-ar fi
Dis-de-dimineața zmulș
Către-amurg, unde scaieții
Vineți rîd cu fața-n sus
Și rănile-s cît pereții.
Și mai dă-mi un zori de zi,
Poftele să-mi îndestul.
Doamne, nu mă părăsi,
Ia-mi în brațe sufletul...

CÎNTEC NAIIV

Se subțiază raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine.
Crinul își suie cupa tot mai lată
Spre-a bea dintr-însa, pacinici, îne-o dată.
Roua ne cade-n spate. Uriașă,
Ciuperca pălăria și-o îngroașă
Cînd roata soarelui se-nvîrte-n baltă.
Sîntem, și vechi, și proaspeți, laolaltă.
Căci se subție raza. Vezi prea bine
Cum mă apropie aerul cald de tine...

CÎNTEC

Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate?
Picioarele slăbite-abia
Lipeau pe praf tălpile late.
Dar gleznele-i vibrau subțiri!
I Le-ngrijea roua de când,
II Printre șerpi, arbori și zefiri,
III Carnea și-a rupt și, surîzînd,
IV în truda și în joaca sa,
A strîns de jos razele sparte.
Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate...

CLIPA CEA SURÎZĂTOARE

Se cățăraseră, Doamne, peste mine
Verzuia prăbușire de lumină.
Fruntea-mi fierbinte-o nădușise, albă,
O rouă rea în rotunjimea-i calpă.
Și-mi amorțeau picioarele în firgul
Amurgului țepos ca țipirigul.
Ci mai curgeau ceasornice și încă
Îmi da tîrcoale-un înger, să mă strîngă,
Între aripi și să-mi surîdă numai
O clipă, cît îi șterg de pe nimb spuma-i...

DIN „CONVORBIRI LITERARE”

SCRISOARE

Nichita, Nichita,
Nu-ți mai cerne sita
Sufletului floare
Pentru-acel Brumare
Ce bea-ntr-o Dolhască
Lîng-o veche șină
Tril de rostopască-n
Ceașcă de lumină
Și-ți alintă tandru
Roua de pe praguri...
Unde-i cățelandrul
Dulcilor meleaguri
Ale-adolescenței?
Unde-i trandafirul
Moale, ca să geamă
Cînd destramă firul
Vieților de damă?
Nichita, Nichita,
Lenevesc atîta
Încît mi-e rușine
De furnici și-albine.
Ele cară hrană
Dînsele dau miere.

Face-m-aş o rană
Plină de durere
Pe un melc de aur,
Face-m-aş coclaur
De hălăduire
Întru fericire
Şi-ntru puritate,
Frate, frate, frate...

BOCET DE ADULT

Cînd o să-ți răsar în prag,
Călare pe un melc pag
Cu coamele-n spume,
Sosit din hăt larga lume?
Și cînd o să-mi scot piciorul
Cu pinten de aur,
Din scăriță, să-ți spun dorul
Și să îți arăt cosorul
Plin de sînge de balaur?
C-am rămas
În plop!
Nici tu rouă, nici tu cvas,
Fără castraveți și scop,
Singurel și-n cap bătut
De-un soare orb, surd și mut
La o margine de vară,
Surioară, surioară...

TAMARETĂ

Să-nvățăm latina pînă cînd,
Surîzînd, oh, surîzînd, ah, surîzînd
Vom avea, uimiți, același gînd.
Și atunci, trezită moale-n zori,
O să înțelegi atît de-ușor
Că-s un botanist fermecător
Care, în crivat să nu te zbați
Goală, dintre crinii pipărați,
Coapsele îți zmulge cu nesaț
Și le strînge-n brațe și-n coperti
De atlas nepus încă-n comerț,
În genunchi rugîndu-te să-l ierți

CHIUITURĂ

Ți-ai scos sînii la mezat

Și buricul.

Pe ei sufletul mi-am dat,

Pe el atîticul,

Doar un vîrf de limbă-nfîpt

Fierbinte într-însul.

Nimfă de eucalipt

Ce te-apucă plînsul...

BOCET DE ADULT

Doamne, cearcănele mele
Sînt cît roata carului.
De atîta dor și jele
M-am dedat amarului.
Am băut sticla de țuică.
N-am aflat nimica.
Plînge-n streășina mea, puică.
Plînge rîndunica.
Și-am băut și-o vodcă triplă,
Rătăcit sub soare.
Parcă o aud cum țipă
Mișcînd din picioare.
Doamne, cît de trist mă simt
Pe acest pămînt:
Păpădie de argint
Suflată de vînt...

CÎNTEC NAIIV

Tamariuska avea orgasme
Fine ca zînele din basme.
O, doar de-i mirosea a zmeu
Simțea că șoldu-i este greu
Iar cînd vedea cîte-un balaur
I se făceau bulgări de aur
Sîinii sub pînza de paing
Pe care fluturii i-o ling.
Și-abia atinsă de zefiri
Ea-i despică-n felii subțiri
Unse, în pofta-i milostivă,
Cu-amor perlat și c-o salivă
Atît de dulce-acrișoară
Că nu știai cum de te-omoară
Mai către-amurg, mai către seară...

BOCET DE ADULT

De mult nu mai fac nimic,
Doar mînînc
Sîngerete cu şoric
Şi-apoi plîng.
Ziua-i rană,
Roua-i vană
În ea făr' nici o cocoană,
Cîrlană baudelairiană,
Fi-ţi-ar crăcii lungi şi tari
Ca zgîlţul electricei
Pînă-n creieraşii mei
Agitaţi
Cu mult nesaţ
Şi topiţi
De-un dulce witz
Ca jumara
De-mi pocneşte de iz nara...

DIN „CONTRAPUNCT”

POVESTEA BOIERNAȘULUI DE ȚARĂ

ȘI A FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU

Povestea boiernașului de țară
Și a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiță de țigară,
Trîntit în praf, c-o de păianjen gheară,
Muiată-n sînge vesel de scatiu.
Trăia-ntr-un tîrgușor cu coropișniți
Prinse-n țîțîni sub vechi latrine mari
Un boiernaș ce-și da tihnit prin rîșniți
Tristețea și-și puneă pe suflet prișniți
De rouă strecurată prin mărar.
El se trezea în zvon de bibilice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca și pe cărări propice,
La păpădii zdrobind și la furnice,
Pînă-n amurg umbla c-un zîmbet vag.
Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceti de miere roz.
Cu briciul boiernașul cel sihastru
Îl despică și-ai vieții lui dezastru
Pornitu-s-a precum un basm frumos.

Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ținut cu iz aliotman,
Rugîndu-l iute-n orice are roată
Să vină cît mai este încă fată
La vîrsta ei de șaisprezece ani.
Și boiernașul, luînd bilet la gară,
Călători pe-al liniei fier grav
Și-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele își desfăcu, sprintară,
Ca să-i arate himenul suav.
Și, Doamne!, iartă-mi gingașele rime,
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cîrlionțime
De plete lungi ce nu le tunse nime,
Fiindu-i spaimă a-și tocmi frizer.
Ci dînsu-ngenunchiat smerit în fața
Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceașcă-ntîi adînc dulceața
Și bărbăția lui trecu ca rața
Pe apă printre buzele-i, apoi.
Și fericiți jucatu-s-au departe
De lumea rea, rostogoliți pe pat,
Lin desfătîndu-și fiecare parte.
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieleță de zmeură legat,

Voi scrie, clătinînd condeie grele,
Și-atunci, o, cetitorule, vei ști
Acele lucruri durdulii și frele
Ce se întîmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiții serafii.

BLESTEM

La o blondă eminesciană

Crăpa-ți-ar curu-n două buci frumoase,
Plezni-ți-ar pizda-n patru buze moi,
Femeie, teleguță de mătase
Cu roțile-nmuiate în oloi.
Și fi-ți-ar mutra-n pușcăria dulce
A părului tău galben, revărsat
Ca niște raze lungi ce vor să-și culce
Blînd amintirea soarelui pe-un pat.
Căci mi se rupe-n paișpe de plăcere
Și mi se umflă sufletul de sos,
Cînd pielea ta, prelinsă ca o miere
Din creștet pînă-n tălpi, ți-o ling pios.

DIN „PLAI CU BOI”

INFERNALA COMEDIE (1978)

SONETUL 3

O, vremurile cînd eram ferici!
Timpul curgea ca pișălăul, moale,
În ale zilei de-alabastru oale;
Oh, castronaș, ah pămătuf, uh, brici
Cu care Dînsa își rădea, sub poale,
Împrăștiind prin casă floci unici,
Buzele moi ca niște balamale
Și ciucureii cretei găurici,
Încît făceam la gură dalbe bale
Și ne băgăm în pivniti prin gîrlici
Ca să ne fu tem dulce fii cu fiici,
Și-apoi c-un degețel plin de fecale
Să desenăm pe zidurile pale
Un milion de puie și infiniți 1 indici!

SONETUL 9

Ți-s bucele frumoase ca două fenomene
Cerești ce se întâmplă o dată-ntr-un mileniu,
Pe hărțile stelare ți le-a-nsemnat alene
Cu mîna lui buimacă de pofte dulci un geniu.
Și sîinii ți-s ca piscul în nori cînd stai pe spate
Întinsă în grădina din dosul casei vechi.
Picioare lungi, în carne de trandafir lucrate,
Crăcești, semeață nimfă, pînă la șapte legھی!
Și-n pizda ta se-adună toți fluturii din lume
Bolnavi să-ți soarbă-n trompe nectarul ce-l
secreți,
Ți-o-mpotmolește roua, ți-o bate-n groase brume
O toamnă-nnebunită de-albeață pe pereți.
Ci eu, să te cutremur, îți picur cu ibricul
Cel falnic de alamă, cu ceai rusesc, lindicul!

SONETUL 13

Dac-ai avea, iubito, același cur bombat
Ce-ti tremura acum vreo zece ani în urmă
Sub fusta de-o pălmuță, te-aș priponi de pat
Să fii a mea, dar numai a mea, ci nu în turmă.
Și-n iesle de Murano ți-aș da doar chifle moi,
Să ti se facă buca mai plină și mai dulce.
Și-o dată la trei zile și-un kilogram de-oloi,
Ca sînii dup-aceea în căni să ți-i pot mulge.
Și te-aș plimba pe preșuri numai în patru labe
Și-n gură cu zăbală de vechi mărgăritare,
Să se-ntărească mușchii în locurile slabe.
Și, tesălîndu-ti părul tău fin dintre picioare,
Ți-aș da-ntr-o seară drumul prin camera-ncuiată,
Dac-ai avea, iubito, oh, curul de-altădată.

SONETUL 17

Ți-s bucele crescute frumos cum cozonacii
Lucrați în drojdii bune. Și-s rumenite blînd.
Și pizda ta miroase, cînd îți desfaci lin crăcii,
Cadelnițînd cu dînsa smirnele calde-n vînt,
A fir de voinicică păstrată-ntr-o scriptură
De-un popă prins cu mîna sub poale la femei.
Saliva ți se-ngroașă ca o smîntînă-n gură,
Căci ai, crestată-n simțuri, cerescul obicei,
Cu buzele răsfîrînte, carîmb de cizmă moale,
Bărbaților de-a suge al treilea picior.
Chiloți cu epolete de mareșal la șale
Porți tu pe curu-n lupta atotbiruitor.
Și-n văile-ți adînce stă gras și copt ca spicul
De grîu mănós în toamnă, cît vrabia, lindicul!

SONETUL 19

Ce desfătare, iarăși popou cu locuri dragi,
Lin ridicându-ți fusta și sprijinită-n coate
Pe un pervaz, îmi dărui ca pe o bunătate,
Uitându-te afară și mestecând posmagi.
Și fiindcă ti-e rușine un pic de ce îți fac,
Vorbești cu o vecină ce-ntinde rufe-n curte,
Și-i scrii chiar cu creionul rețete pentru turte,
În timp ce eu cu mâna blînd bucile-ți desfac.
Și-atunci cînd plin de rouă, fără să știu nimica,
Mă bălăcesc în tine ca-n troace dulci moi porci,
Tu rîzi și-i spui vecinei că-i gata mîncărica
De fiert, și din fereastră alene capu-ntorci,
Băgîndu-mi limba-n gură, tot sufletul să-mi sugi.
Și-ți scoți, înfierbîntată, piciorul din papuci.

SONETUL 20

Gospodăria noastră are boboci de rață
Și porci ce dorm la umbra dovlecilor în floare.
Cu noaptea-n cap și-n suflet cu-amor, de
dimineată
Ne-om răsfăța. Sărutu-ți întâi, între picioare,
Lindicul mic și gîngav și bagu-ți degețelul,
Pentru-a-ți aduce-aminte la ce-ai să-l folosești,
În curul alb și mare, pe urmă, oh, tot felul
De dragi și dulci poziții vom lua-n adînci călești
Și-un surugiu cu biciul pe cele șase iepe
Ale simțirii sta-va pin' om ajunge lin
La hanu-n care roua să sfîrîie începe
Pe foi de obligeană și se preface-n vin.
Și ne-om întoarce iute, căci ne așteaptă treaba,
Tu să-ți plivești ciorapii, eu să car floci cu roaba!

SONETUL 25

O, astăzi nu-ți mai trage pe curul dalb chiloții,
Vreau să-l dezmiere întruna, din zori și pînă-n
seară,

Și dacă găurica va-ncepe să te doară
De-atît amor ți-oi unge-o, cum osiile roții
Se ung c-o pană moale de gîscă jidovească
Muiată în untură albastră de balenă.

Și-apoi și mai amarnic, zglobii și fără jenă,
Ne-om giugiuli-n fereastră, ca lumea să
privească.

Și-ncet, încet, pe stradă, cu toții se vor fu te,
Dudui vor sta la cassă cu bucile-n ghișeie,
Și blonde taxatoare prohave-or să descheie
La Domnii din tramvai, sugîndu-i cît mai iute
Pîn' ce coboară-n stații. Și școli întregi de fete
Își vor freca, la tablă, lindicele cu crete!!!

SONETUL 42

(Sonetul esențial — elogiul Iubitei Ideale)

Ți-am mirosit căcatul: doar raiul are flori
Atît de parfumate pentru-a-ndulci-n somn sfinții.
Ți l-am gustat: doar roua alcoolică din zori
Învie-n mine astfel de-adînc puterea minții.
Și l-am mîncat: iubito, ce har dumnezeiesc
S-a pogorît asupra-mi în clipa longilină.
Pe urmă chiar pișa tul, ca dintr-un crin regesc,
Sorbitu-l-am și-n suflet potop e de lumină.
Sînt Geniu, văd Ideea, aud Celeste lieduri
Și toate-s datorită acelui straniu fast
De floci și buci crăpate cînd, laică, sub ziduri,
Cu fusta-n cap, pe vine, te caci iconoclast!
Și-apoi, crud universul scoțînd din întuneric,
Cu-o auroră-n spume fierbinți, te piși feeric!

INEDITE

INFERNALA COMEDIE (1978)

SONETUL 10

În asuprire blîndă o să te țin de-acum.
Din pat tu nici o clipă n-ai voie să coborî!
O să-ți aduc pahare de apă ca la flori
Și de spălat calupuri chineze de parfum.
Și pile cu zimți trainici și forfecuțe reci
Cu care să-ți faci unghii vestite la picioare,
Și-o rază de lumină subțire ca să-ți freci
Lindicul mic, topindu-i plăcerea dulce-n soare,
Și-adesea ți-oi da-n brațe chiar bărbăția mea
S-o mîngîi lin cu limba ta proaspătă și aspră,
Și uneori, cînd roua apasă-n geamuri, grea,
În zori spuziți de ziuă, vei suferi pedeapsă...

SONETUL 11

Tamîriuška, sub plăpumi din puf de ibis dă-mi,
Cu sclifoseli de țăță, flozii bogheți de zîină.
Cu limbulița-ți roză tu sufletu-mi afină,
Tristețea îmi atîmă în praf ca un țărțăm
De catifea adusă prin zloată cu rădvanul
Din Țarigrad. Oh, Doamne, nu-s struguri în
comerț
Mai proaspeți decît ție îți este-n zori curanul
Îmbrobonat de vise. Și-atunci de ce mă cerți
Că-l jinduiesc și-l caut ca să-l sărut intim?
Jucîndu-ne de-a iadul cu draci și cu cazane
De smoală, mădularul meu hai să-l clocotim
De viu între aceste dulci buci aliotmane,
Pîn' n-o să mai rămîină dintr-însul decît numai
Divina clăbuceală de-amor ce-o face spuma-i!

Cuprins

DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT (1980)

CÎNTEC

**GRAMOFON STRICAT ÎNTRE DOUĂ
DULAPURI**

— * * (*Sa azvîrlim poemele în troace*)

MARȘ

HERMAPHRODITUS

— * * (*Poetul ține lin pe suflet*)

ELEGIE

ELOGIUL REPARATEI (I)

BULIONUL

ELEGIE

BAGATELA

ELOGIUL REPARATEI (II)

ELEGIE

ELOGIUL REPARATEI (III)

POVESTE

REPARATA ȘI PIRATA

ELEGIE

DEFĂIMAREA REPARATEI (I)

BOCET DE ADULT

DEFĂIMAREA REPARATEI (II)

ELEGIE

CÎNTEC DE TOAMNĂ

DULAPUL ÎNDRĂGOSTIT

RUINA UNUI SAMOVAR (1983)

CÎNTEC NAIV

— * * (*Mi-e sufletul împins de roua*)

ELEGIE

RUGĂCIUNE

BOCET DE ADULT

CHIUITURĂ -

SCRISOARE

NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI

BABALÎCI

DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ

DRAGOSTE NEMĂRTURISITĂ

SONET

CÎNTEC NAIV

SFAT

SCRISOARE

BOCET DE ADULT

BALADĂ

CHIUITURĂ

CÎNTEC NAIV

CÎNTEC DE PIRAT

CÎNTEC NAIV

BALADĂ

BOCET DE ADULT

CÎNTEC NAIV

CHIUITURĂ

EPIGRAMĂ

CÎNTEC NAIV

ELEGIE

**NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI
BABALÎCI
CÎNTEC NAIV
LAMPĂ
VIAȚA, MĂRIREA ȘI DECĂDEREA
BUL-BUKULUI DANTELAT
CÎNTEC NAIV
SONET
CÎNTEC NAIV
ELOGIU
SCRISOARE
POLICIER
SONET
CÎNTEC NAIV
BALADĂ
CHIUITURĂ
SCRISOARE
BALADA PIRATULUI NEGRU
NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI
BABALÎCI
CORESPONDENȚĂ
CÎNTEC NAIV
SONET
CÎNTEC NAIV
NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI
BABALÎCI
BOCET DE ADULT
SONET**

CÎNTEC NAIV
DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (1998)
DEODATĂ
TAMARETĂ
JURNAL
DESCÎNTEC
DARE DE SEAMĂ
CÎNTEC NAIV
DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ
CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAÎ (I)
FOAIE NEAGRĂ
UN DISTIH CU IZ ETERN PENTRU MAIA
MORGENSTERN
CÎNTEC NAIV
CHIUITURĂ
BOCET DE ADULT
DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (I)
CÎNTICEL
BOCET DE ADULT
SCRISOARE
BOCET DE ADULT
RAVAGIILE ALCOOLISMULUI
(DEZINTOXICĂRILE LUI JULIEN
OSPITALIERUL)
VIAȚA ȘI MOARTEA REPARATEI
PAISPREZECE VERSURI MACRE
SCRISU-AM, FIIND MAHMUR, FĂRĂ BEC LA
ABAJUR

SONETUL CAVALERULUI DISTRUS
FIINDC-A MÎNCAT HARBUIZ DUPĂ HARBUIZ
— * * (*Lîngă dalbul tău picior*)
BALADA TRISTULUI MARCHIZ
SCRISĂ CU RÎME PE OGLINZI
DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (I)
— * * (*Ochii care nu se văd*)
TAMARETĂ
BOCET DE ADULT
EPISTOLĂ REÎNTREGITĂ
CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAII (II)
CÎNTEC NAIV
ALT DISTIH CU IZ ETERN
PENTRU MAIA MORGENSTERN
DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (II)
SONETUL DE PE INSULĂ
BOCET TERMINAT ÎN BLESTEM
PIERROT RĂUTĂCII
YVONNE DE BOURGOGNE
DINTR-O SCORBURĂ DE MORCII (II)
DACĂ VERLAINE
DESPRE UN FLAUT ȘI NIȘTE OGLINZI
DIN PERIODICE
DIN „ROMÂNIA LITERARĂ”
AMURGUL EVULUI MEDIU (I)
AMURGUL EVULUI MEDIU (II)
AMURGUL EVULUI MEDIU (III)
AMURGUL EVULUI MEDIU (IV)

**RANCHIUNA UNEI NOPTI DE VARĂ
LOGODNICA SECRETĂ A LUI JUEN
OSPITALIERUL
EPISTOLĂ ÎN REZERVAȚIA NATURALĂ DE
ÎNGERI...**

COMMEDIA DELL'ARTE (I)

COMMEDIA DELL'ARTE (II)

CĂTRE SUPREMA SERVITOARE

LA GLANDA LACRIMALĂ

**PATRU RONDELURI VECHI PENTRU
DIMOVI**

RUGĂCIUNE LAICĂ

POVESTEA UNEI MICI PLIMBĂRI

ȘI-A UNEI MARI DEZVIRGINĂRI!

ROUĂ C-UN POSPAI DE FLUTURI

FRATELE LUI ROBINSON CRUSOE

ELEGIE

SUBMARINUL EROTIC

BERBANȚI, ÎNC-O LECTURĂ!

BOCET DE ADULT

HAMBARUL LUI MOLL FLANDERS

PERPETUUM MOBILE

CARTE POȘTALĂ (1978)

DESCÎNTEC SCRIS PENTRU YVONNE

C-UN AC TOCIT DE PATEFON

IRMOASE FĂRĂ FOLOASE

— * * (*Femeia mea frumoasă ca scriptura*)

VERLAINE MI-A SPUS

SONET PENTRU YVONNE DE BOURGOGNE
SONETUL DE PE INSULĂ
CALIGRAFIILE ACELORAȘI CUVINTE
BOCET DE ADULT
CÎNTEC DE IERTARE
EPIGRAMĂ AMELIORATĂ (1982)
SCRISOARE DE DRAGOSTE
SONETUL DE LA CURTEA DE AGEȘ (1980)
OH, DÎNSA-I ȘI MIREASĂ ȘI ALTAR
IUBITEI CE-ȘI PURTA MEDALIONUL GOL
SONET NETERMINAT
INVITAȚIE
ELEGIE
BLAZONUL LUI JULIEN OSPITALIERUL
TAMAREȚĂ
TAMAREȚĂ
FLAUT ÎN SOS REMOULADE
JURNAL DE ÎNGER
SCRISOARE
EPISTOLĂ SUPLIMENTARĂ..
EPISTOLĂ RĂUTĂCIOASĂ (1969)
MICĂ RUGĂCIUNE PENTRU AJUTAT ORBII
(1968).
BALADA NEGUSTORULUI DE POSTAVURI
BASM
GIUVAER MARE ȘI ALB
CÎNTECUL CEL MAI NAIV
CÎNTEC DE FÎNTÎNĂ

SFAT

CÎNTEC DE NERĂBDARE

CÎNTEC NAIV

ÎNGERII MĂ TRAG DE MÎINI

RUGĂCIUNE LAICĂ

**DULCI DISTIHURI PENTRU PRIETENUL DE
TAINĂ**

RUGĂCIUNE LAICĂ

CÎNTEC NAIV

CÎNTEC

CLIPA CEA SURÎZĂTOARE

DIN „CONVORBIRI LITERARE”

SCRISOARE

BOCET DE ADULT

TAMARETĂ

CHIUITURĂ

BOCET DE ADULT

CÎNTEC NAIV

BOCET DE ADULT

DIN „CONTRAPUNCT”

**POVESTEA BOIERNAȘULUI DE ȚARĂ
ȘI A FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU
BLESTEM**

DIN „PLAI CU BOI”

INFERNALA COMEDIE (1978)

SONETUL 3

SONETUL 9

SONETUL 13

SONETUL 17

SONETUL 19

SONETUL 20

SONETUL 25

SONETUL 42

INEDITE

INFERNALA COMEDIE (1978)

SONETUL 10

SONETUL 11